

สำนักพิมพ์สตาพรบุ๊คส์

ลำดับที่ 926

Limited Online โลกนี้มีบ้างกัด เล่ม 8

เขียนโดย akeove

พิมพ์ครั้งแรก : กรกฎาคม 2557

ISBN 978-616-00-1502-3

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูล
อิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการเด็กและเยาวชน : สุริยกันต์ ปรมงมกล

บรรณาธิการเล่ม : การบูร สุทธิไธธาพร วรรณพร หล่อธราประเสริฐ พิสูจน์อักษร : กัญญาภัทร สุขจินดา

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดหลง ภาพปก/ภาพประกอบ : Misting รูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง

พิมพ์ที่ : บริษัท ส. เอเซียเพรส (1989) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัชฌา โภภิตสถาพร บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ชีญาภัทร ฟองไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สินธุ์ พรสวรรค์โรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

ราคา 280 บาท

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พวพว

กร:ถาณณอบสายตากรันธัด
www.greenread.com

“ข้าคือวีรบุรุษสิ้นแผ่นดิน
ขอให้สัตย์สาบานว่า
จะเป็นการรื้อฟื้นของท่าน”

“จงยอมจำนนซะ!!!”

23

Lost Island

อาเรสเฝ้ามองก๊อดออฟฟิชซึ่งตรงหน้าอกปรากฏแสงสีรุ้งและ
ยังมีได้เคลื่อนไหวไปไหน เขาลองเอนร่างเล็กน้อย มองดาบสีฟ้าและชมพูที่
ร่วงหล่นลงไปปักบนซากศพของยักษ์ดำเบื้องล่าง เพียงชายหนุ่มขยับ ก็ส่งผล
ให้พลังชีวิตลดลงไปอีกหนึ่งพันหัวใจทอง เพราะศึรชะของเขายังไม่ผสานกับ
ร่างกายครบหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์

หัตถ์ทเวะชั้นสูงสุดที่เขาใช้อยู่ก็ไม่อาจรักษาได้รวดเร็วกว่านี้ เพราะ
บาดแผลที่ได้รับสาหัสกว่าทุกครั้ง แต่ยังมีชีวิตอยู่ไม่ตายไปตั้งแต่เมื่อครู่ก็นับ
ว่าเป็นบุญมากแล้ว ชายหนุ่มกุมดาบในมือขวาไว้แน่นจนเกิดเสียงดังหับ

“ห้าสิบห้าสิบ...สนใจหรือไม่” เสียงจริงจังของก๊อดออฟฟิชดังขึ้น ร่างกาย
ของมันมีละอองแสงสีขาวปกคลุม ทำให้หยดเลือดหายไปจนหมดสิ้น เช่นเดียวกับ
รอยฉีกขาดตามตัวเสื้อที่ไม่หลงเหลือให้เห็นอีกต่อไป “แล้วข้าจะไม่เอาเรื่อง
ที่เจ้าฆ่าพรรคพวกของข้า”

หมับ!!! ร่างกายของเขาถูกสวมกอดจากด้านหลัง สัมผัสนุ่มนวลของอิสตรี ทำให้เขารู้ว่าเจ้าของมือคู่นี้คือใคร

‘เอสปลดกัยคืนนะ’ เสียงห่วงใยของเหมยฮั่วดังขึ้น

‘ฮั่วฮั่วไม่ได้รับบาดเจ็บใช่ไหม’ ชายหนุ่มถามกลับไปด้วยภาษาทาร์ดิซ

‘เล็กน้อย’ หญิงสาวตอบ ‘แผลแค่รอยลูกมามาถูซาชวน ร่างกายเทพนักรบ ดีอาน่ารักษาได้เองอยู่แล้ว’ อิสตรีผมสีม่วงสวมกอดเขาแน่นขึ้น ‘พวกเราหลบหนีกันเถอะ เดี่ยวดิฉันจะไปช่วยพวกนัตส์มีเอง’

อาเรสใช้เนตรธรรมชาติพบว่าศัตรูที่เคยสู้กับเหมยฮั่วก่อนหน้านี้ บัดนี้ กำลังทะยานมาขึ้นอยู่ด้านขวามือของก๊อดออฟฟิซ หากเขาคาดเดาไม่ผิด อีกฝ่ายยังไม่บุกเข้ามาเพราะพลังชีวิตของมันเองก็ใกล้หมดเต็มทน ที่ยื่นเหยียบอากาศอยู่ในตอนนี้เพียงแค่ชื่อเวลาเท่านั้น

“แค็กๆๆ” เขาพยายามพูด แต่ต้องกระอักโลหิตออกมาคำโต จึงรีบเอ่ยผ่านสโตนลิงก์ ‘ฮั่วฮั่ว ช่วยพูดแทนผมทีนะ’

‘คะ’ อิสตรีผมสีม่วงขานรับ แล้วเอ่ยตามเขาทีละคำ “เราต่างก็รู้ว่าสนับแขนหยินหยางช่วยฟื้นฟูพลังชีวิตและพลังพิเศษ” อิสตรีผมสีม่วงพูดได้ตรงทุกคำ “คุณคิดว่าผมจะรอให้คุณฟื้นฟูพลังจนเต็มหรือ”

“เฮ้อ...ข้าเมื่อพวกบ้าแรงจริงๆ” เสียงรำคาญของก๊อดออฟฟิซดังขึ้น แขนทั้งสองข้างของมันเหยียดไปเบื้องหน้า ดาบสีชมพูลั่นลอยมาอยู่ในมือซ้าย ส่วนดาบสีฟ้าลอยไปอยู่ในมือขวา “แล้วแกคิดว่าจะมีโอกาสชนะข้าหรือ เหลืออีกหกสิบวินาที”

อาเรสยังมิสามารถยับยั้งยั้งได้ เพราะคอของเขายังติดกับร่างไม่สนิท ชายหนุ่มหลับตาซ้ายมองแถบค่าพลังปกติและสต็อกโกสต์ พลังชีวิตลดเหลือครึ่งหนึ่ง ส่วนค่าพลังพิเศษเหลืออยู่สามในสี่ เมื่อนำไปรวมกับสต็อกก๊อดออฟฟิซและสต็อกของโลฟฟิง เขามั่นใจว่าตนเหลือแรงเพียงแลกชีวิตกับศัตรูเท่านั้น

‘ฮั่วฮั่ว ผมจะหลอกล่อพวกมันทั้งสองเอง’ ชายหนุ่มรีบอธิบายแผนการที่มีโอกาสได้รับชัยชนะมากที่สุด ‘ส่วนฮั่วฮั่วก็หาโอกาสไปฆ่าศัตรูที่กำลังกักขัง

พวกมันดลืมิให้ทีนะ’

‘แต่นายท่านจะไหวหรือคะ’ เสียงห่วงใยของอิสตรีผมสีม่วง

‘ถ้ารอดไปได้ ค็นนี่ผมขอนอนหนุนตักหน่อยสิ’ อาเรสเอ่ยอย่างจริงจัง

‘อ๊... ได้สิคะ แต่ห้ามซุกขนเวลานอนนะ’ เสียงหยอกล้อของฮั่วฮั่ว

ชายหนุ่มบอกรด้วยเสียงเด็ดขาด ‘แน่นอน’

‘แน่นอนนี่คือ ซุกขนแน่นอนใช้มั้ยคะ’

‘ไม่ใช่’

‘อ๊...’ หญิงสาวผละแขนออก เธอเคลื่อนร่างมาเ็นอยู่ด้านซ้ายมือ จ้องศัตรูในผ้าคลุมขาวผู้ใช้รูปปั้นเทพนักรบ มือซ้ายกระชับดาบเมดเรเปียร์ ส่วนมือขวาถือดาบรอยัลซอร์ด ‘หากพร้อมเมื่อไหร่ เอสกินับถอยหลังเลยนะคะ’

อาเรสรีบใช้ร่างนักรบดรามัลซัส เพียงอยู่ในร่างนี้ ก็มีบางสิ่งขึ้นมาเชื่อมปิดลำคอไว้ พอเลื่อนมือซ้ายไปลูบดูจึงพบว่ามันเป็นเกล็ดสีทองเหมือนเกล็ดปลา เขาเอนศีรษะไปซ้ายที่ขวาที่ พลังชีวิตก็ได้ลดลง ‘คุณสมบัติพิเศษของร่างนี้สินะ’ ชายหนุ่มเลื่อนแขนซ้ายมาวางข้างลำตัว พร้อมเรียกดาบเพียวแบล็กออกมาถือไว้

“มาจบ...แค้กๆๆ” เขากระอักโลหิตอีกครั้ง ‘สงสัยยังพูดไม่ได้เช่นเดิม’

ชายหนุ่มตัดสินใจมองศัตรูเบื้องหน้า ก๊อดออฟฟิซกระชับดาบทั้งสองเล่มไว้ในมือ แต่กลับมิได้ใช้ทักษะพิเศษระดับทองของพวกมัน สแทรกทิจิสขั้นสูงของเขาบอกว่า หากสองศาสตราของอีกฝ่ายมีได้อยู่ในช่วงดีเลย์ ก็ต้องติดเงื่อนไขพิเศษอะไรบางอย่างอยู่ จึงทำให้ไม่สามารถใช้ออกมาได้ในทันที มิเช่นนั้นอีกฝ่ายสมควรใช้สายพลังการเดียนหรือสายพลังกระสุนทเวมาตั้งนานแล้ว

“ไม่คิดเลยว่าแผนการยึดครองทวีปโกลด์มูนของข้าจะต้องพังเพราะสวะไม่กี่ตัว” เสียงไม่พอใจของก๊อดออฟฟิซ “ข้าจะถามอีกครั้ง จะยอมเข้าร่วมหรือไม่”

‘สาม...’ อาเรสเริ่มนับถอยหลังพลางส่ายหน้า เขามองเหล่าไปไม้ที่ยังถูกควบคุมให้บินว่อนไปมา มั่นใจว่าตัวเองจะต้องชนะศึกนี้ ‘สอง...’

แวบ! ด้ามจับของดาบเพียวแบล็กในมือซ้ายมีแสงสีแดงปรากฏ เขาปลดปล่อยให้มันพุ่งเข้าไปหาผู้ใช้รูปปั้นเทพนักรบที่อยู่ด้านขวาของศัตรูผู้ยิ่งใหญ่

‘หนึ่ง...’ เพียงเห็นก๊อดออฟฟิซซูดาบสีฟ้าในมือขวาซึ่งใบดาบเปล่งแสงสีแดง สร้างโล่ทรงกลมสีฟ้าจำนวนนับไม่ถ้วนออกมาปกป้องดาบสีดำของเขา ชายหนุ่มก็รีบนับต่อ ‘ศูนย์...’

เขาทะยานวิ่งไปเบื้องหน้าในทันใด แม้จะเป็นโอกาสเพียงเสี้ยววินาที แต่เขาจะต้องสร้างมันขึ้นมาให้เหมาะสมชั่วเวลาหนึ่งฆ่าสองผู้ใช้รูปปั้นเทพนักรบที่อยู่ด้านหลัง เขาชูมือซ้ายไปด้านหน้า ควบคุมดาบเพียวแบล็กให้กลับมาอยู่ในมือข้างนั้น ใบดาบเต็มไปด้วยรอยแตกกร้าวเหมือนแค่ขวดแก้วเบาๆ ก็จะแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

‘ทนหน่อยนะเพื่อนยาก’ ชายหนุ่มรู้สึกสนิทสนมกับศาสตราชิ้นนี้เป็นอย่างมาก ยิ่งรู้ว่ามันสร้างขึ้นมาเพื่อใคร สำหรับใช้ทำอะไร เขาก็ยิ่งรู้สึกผูกพันกับมันมากขึ้น เหมือนคำบอกเล่าว่า หากไม่รู้จักรากต้นกำเนิดของศาสตราที่ครอบครอง ย่อมไม่มีทางแสดงอำนาจที่แท้จริงของมันออกมาได้ ‘พวกเราไปให้สูงกว่าทุกครั้งกันเถอะ’

วู้ง!!! เสียงก้องกังวานของดาบเพียวแบล็กดังขึ้น

โซ่เงินเส้นหนึ่งที่ข้อมือซ้ายหลุดออกไปรัดพันดาบ เพียงชั่วพริบตา มันก็เปลี่ยนรูปร่าง จากดาบที่เคยเป็นสีดำสนิท บัดนี้เปลี่ยนเป็นดาบคาคานะสีชาวยาวเจ็ดสิบเซนติเมตร ประทับดาบวงกลมแบนๆ รูปหยินหยาง ด้ามจับสีดำสนิทที่ปลายมีโซ่เงินเส้นหนึ่งห้อยไว้ จู่ๆ โซ่ดังกล่าวก็พุ่งเข้ามาหาเขา ทำให้เสื้อผ้าที่เคยเป็นสีดำบังเกิดลายโซ่เงินรัดพัน

‘จรงรับฟังข้า...’ เสียงของบุรุษผู้หนึ่งที่ใช้ภาษาเอลดิดังกึกก้องในศีรษะของเขา ‘ข้าชื่อตริภพ วีรบุรุษลั่นแผ่นดิน พ่อข้าชื่อเมอลิเนียน แม่ข้าชื่อเนวีรา’ เสียงของอีกฝ่ายเริ่มดังขึ้นเรื่อยๆ ‘ข้าขอให้สัจตยสาบานว่าจะเป็นการไถ่ของท่าน เพื่อปกป้องพวกพ้องร่วมหนึ่งศตวรรษ’

ชายหนุ่มผลอน้ำตาไหลออกมา หากเขาจดจำไม่ผิด การไถ่ย่นมีวิธีทำ

สัญญาอีกแบบหนึ่งคือ ค้นหาของที่มีความเกี่ยวข้องกับอีกฝ่าย แม้ตริภพจะไม่เคยใช้ดาบเล่มนี้ในการต่อสู้ แต่มันคือของที่บิดาทำให้บุตร จึงก่อเกิดความสัมพันธ์ทางจิตใจ

‘ไปสู่ด้วยกันเถอะ’ อาเรสตอบกลับไป

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : พลังพิเศษและพลังชีวิตของผู้เล่นลดลงอย่างละ 25,000 หัวใจทอง การเดินมีพลังชีวิตและพลังพิเศษอย่างละ 25,000 หัวใจทอง รัศมีร่วมต่อสู้ 200 เมตร ความสามารถพิเศษ เมื่อรวมร่างจะใช้สายพลังร่างไร้พ่ายได้ 3 วินาที ระยะเวลาดีเลย์ 1 ชั่วโมง

ในเวลาเดียวกัน เบื้องหน้าดาบเพียวแบล็กพลันบังเกิดรอยแยกมิติ พอเขาเคลื่อนผ่านด้านขวา บุรุษซึ่งสวมผ้าคลุมดำสูงประมาณ 185 เซนติเมตร ก็เดินออกมา เขาจึงยื่นดาบในมือซ้ายไปด้านข้างลำตัวเพื่อส่งให้ตริภพ อีกฝ่ายยื่นมือขวามาจับ แล้วเงื้อมดาบเล่มนั้นขึ้นสูง ก่อนจะฟาดฟันลงมาอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้เกิดคลื่นดาบสีดำลิบขึ้นตามแนวตั้งพุ่งเข้าหาศัตรูทั้งสองในชั่วเสี้ยววินาที

ก็อดออฟฟิซบังคับให้โล่สีฟ้าเหล่านั้นเคลื่อนมาตั้งรับคลื่นดาบสีดำทั้งลิบ ทว่าคลื่นดาบดังกล่าวกลับรวมตัวกันกลายเป็นคลื่นดาบสีทองเหมือนที่ในอดีตเขาเคยใช้ไปครั้งหนึ่ง มันตัดผ่านโล่สีฟ้าไปในบัดดล

ขณะที่ผ่านไปได้เพียงแค่ครึ่งเมตร คลื่นดาบดังกล่าวก็หมุนตามเข็มนาฬิกาหนึ่งส่วนสี่รอบ ส่งผลให้คลื่นดาบเคลื่อนไหวตามแนวนอน ซึ่งเป้าหมายของมันคงไม่พ้นศัตรูของศัตรูทั้งสองในคราเดียว

ผู้รู้รูปปั้นเทพนักรบที่อยู่ด้านขวามือของก็อดออฟฟิซรีบเลื่อนมือซ้ายมาปะทะคลื่นดาบสีทอง มันค่อยๆ ดูดคลื่นดาบดังกล่าวเข้าไปในร่างของตนทีละนิด ในเวลาเดียวกันนั่นเอง ก็อดออฟฟิซก็แทงดาบสีชมพูซึ่งเปล่งแสงสีเงินในมือซ้ายมาเบื้องหน้า ปลายดาบปลดปล่อยลำแสงสีแดงสายหนึ่งพุ่งตรงมา พอมันอยู่ห่างจากเขาหนึ่งเมตรก็กลายเป็นลูกบอลสีแดง ก่อนจะยิงคลื่นดาบนับร้อยเล่มออกมา

อาเรสควบคุมคลื่นใส่มุนวนสองชั้นพาร่างหลบหลีกคลื่นดาบ

เหล่านั้นเป็นพัลวัน เขาจะไม่ปล่อยให้ศัตรูสนใจการเคลื่อนไหวของเหมยฮั่วอย่างเด็ดขาด จึงเพิ่มความเร็วขึ้นไปเรื่อยๆ ก่อนจะทะยานไปด้านหลัง และเพิ่มความสูงขึ้นไปทีละนิด พร้อมใช้ประจุเทพขั้นสูงสุด

เมื่อเข้าถึงระยะต่อสู้ เท้าขวาของเขาก็กระแทกลงไปที่ดาบสีชมพูในมือซ้ายของศัตรูจนหลุดร่วง หลังจากนั้นก็ถือแขนทั้งสองข้าง มือซ้ายจับด้ามดาบปลดดีสกาย ทำให้อยู่ในท่าจับดาบสองมือ ใช้ ‘อัสนีถล่มปฐพี’ พาดฟันลงไปด้วยความเร็วสูงสุดที่ร่างนักรบดรามัลซัสจะทำได้

ทว่าขณะที่ใบดาบสีแดงซึ่งเปล่งแสงสีเงินกำลังเคลื่อนเข้าไปใกล้ศีรษะของอีกฝ่าย ร่างของมันก็กลับหายไปจากสายตา ชายหนุ่มรับรู้ทันควันว่า ก้อนออฟฟิซเข้ามาโจมตีจากด้านหลัง ส่วนลูกน้องของมันก็อยู่ด้านหลังซ้ายมือของเขาก็กำลังพุ่งเข้ามาหา แต่อาเรสมิได้หันด้านนั้น เพราะตริภพที่เคลื่อนมาถึงเรียบร้อยแล้วพาดฟันดาบในมือขวาจากบนลงล่าง ทำให้ผู้ใช้รูปปั้นเทพนักรบต้องถอยกลับไปอย่างรวดเร็ว

‘กลืนจันทร์ขมิ้ว’ ชายหนุ่มยิ้มแฉ่งเหวี่ยงของทำอัสนีถล่มปฐพี พาให้ร่างกายโน้มไปด้านหลัง ส่วนเท้าทั้งสองข้างสะบัดขึ้นมาชี้ท้องฟ้า โดยมีเป้าหมายคือปลายคางของศัตรูซึ่งกำลังแทงดาบในมือซ้ายมายังจุดที่ศีรษะของเขาอยู่เมื่อครู่ พอฝ่าเท้าปะทะกับปลายคางก็เกิดเสียงดังปึก ร่างของก้อนออฟฟิซลอยขึ้นเล็กน้อย ‘ยังไม่จบ...’

อาเรสที่เท้าชี้ฟ้าปล่อยให้ร่างหมุนตามแรงต่อไป บัดนี้ดาบในมือของเขากำลังจะผ่าร่างของศัตรูจากกลางขึ้นบน ทว่าอีกฝ่ายก็มียอมตายโดยง่าย เท้าซ้ายของมันก็งัดไปด้านหลังแล้วเตะมาด้านหลัง เป้าหมายต้องเป็นหน้าท้องของชายหนุ่มอย่างแน่นอน จังหวะนั้นเองที่ตราอุสโผล่ศีรษะออกมาจากหน้าอกซ้าย

เบรียะ! เขาแหลมกึ่งกลางหน้าผากของมันก็ส่ายฟ้าแล่นแปลบปลาบในชั่วพริบตา ก่อนจะยิงท่อน้ำแสงขนาดเท่านิ้วหัวแม่มือใส่เท้าข้างนั้นของศัตรู

ติ๊ง!!! เท้าซ้ายของอีกฝ่ายกระเด็นกลับไป

“ก๊าช!!!” ลูกดรามาลัซซ์ร้องเสียงดังลั่นเหมือนบอกให้เขารีบคว้าชัยชนะในคืนนี้

ชายหนุ่มไม่เหลือความลังเลใดๆ พอทำทั้งสองข้างชี้ฟ้าก็เอ่ยว่า “อัสนีถล่มนภา” เขายังคับให้คลื่นใสมหุนวนสองชั้นที่ปลายเท้าพาร่วงฟุ้งทะยานขึ้นสู่เบื้องบน พลังมองใบดาบสีแดงที่แสงสีเงินของมันตัดผ่านกึ่งกลางร่างกายของอีกฝ่าย เพียงผ่านกึ่งกลางศีรษะของศัตรู เขาก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก ‘จบชะที่’

อาเรสซึ่งขึ้นมาสูงเกือบสิบเมตรจากเมื่อครู่หมุนกายตามเข็มนาฬิกาครึ่งรอบ พลังกัมลงไปมองศพของก๊อดออฟฟิช ทว่าบางสิ่งแปลกประหลาดกลับปรากฏให้เห็น เมื่อร่างซึ่งถูกผ่าเป็นสองส่วนพลันมีเปลวเพลิงสีนิลปกคลุม จากนั้นอีกฝ่ายก็พุ่งเข้ามาสวมกอดเขาอย่างรวดเร็ว

“ข้าฝากอันเซนคีย์ทั้งสองดอกสักครู่นะ” เสียงของก๊อดออฟฟิชดังขึ้นจากด้านหลัง ชายหนุ่มหันขวาไปมอง พบว่าเจ้าของเสียงคือคนที่ใช้รูปปั้นเทพนิกรบต่อสู้กับตรีภพอย่างสูสี “แกจะถูกส่งไปใจกลางกองทัพบของข้า...ฮ่าๆๆ”

ชายหนุ่มเลื่อนมือซ้ายไปด้านหลัง เขาพยายามควบคุมให้โซ่สีเงินทำงานแล้วหยุดแบล็กพรอของศัตรูที่กำลังกดรัดเขาอยู่ จู่ๆ ลูกบอลสีดำขนาดเท่านิ้วหัวแม่มือสามลูกซึ่งถูกโซ่รัดพันไว้ก็ปรากฏขึ้น ภายในลูกบอลทั้งสามลูกมีอักษรภาษาเอลดิชื่อว่า *เคลื่อนย้าย* โซ่สามเส้นตรงข้อมือซ้ายของเขาพลันแตกร้าว ทำให้โซ่บนลูกบอลทั้งสามเริ่มแตกสลายทีละนิด ตัวอักษรภายในลูกบอลเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นคำว่า *ยกเลิกการเคลื่อนย้าย*

ขณะที่คิดจะกดลงไป หน้าจออากาศบานหนึ่งก็เปิดขึ้นด้านขวามือ เขาได้อ่านอักษรภาษาเอลดิซึ่งเรียงกันอยู่สี่ชั้นจากชั้นบนสุด *สูญเสียค่าพลังสมดุลถาวร 15,000 หัวใจทอง* ชั้นถัดมา *สูญเสียค่าพลังชีวิต 20,000 หัวใจทอง* พลังพิเศษ *35,000 หัวใจทอง* ถัดไปเป็น *อายุขัย 100 ปี* และชั้นล่างสุด *โอกาสเสียชีวิต 10.00 เปอร์เซนต์*

ชายหนุ่มรู้สึกเกรงเครียด เพราะเขาไม่มีวันยอมสูญเสียมากขนาดนั้นอย่างแน่นอน ยิ่งโอกาสตายสิบเปอร์เซนต์ ต่อให้เขาเชื่อว่าตนเป็นพวกดวงดี

ทว่าทุกสิ่งทั่วหาล้านวณมีจำกัด การเสี่ยงที่ไม่จำเป็นย่อมมิสมควรเสี่ยง
เป็นอันขาด

“ไม่กล้าเสี่ยงละสิ ‘ไอ้ปอดแหก’ เสี่ยงเย้ยหยันของก๊อดออฟฟิช

อาเรสสายหน้าแทนคำตอบ ก่อนจะพูดผ่านทางจิตกับการได้ยินของ
เขา ‘ตริภพ กลับมาที’

บุรุษในผ้าคลุมดำพุ่งกลับมาอยู่เบื้องหน้า แล้วยื่นดาบเพียวแบล็กใน
มือขวามาให้ เขาเลื่อนมือซ้ายผ่านร่างเปลวเพลิงสีดำของศัตรูที่สวมกอดเขา
อยู่ไปรับดาบ ผู้หวนคืนด้วยสายพลังการได้ยินก็ค่อยๆ แดงสลายหายไปทีละนิด
ชายหนุ่มมองไปทางเหมยฮั่วซึ่งตัดคอผู้ใช้เทพนักรบทั้งสองจนขาดสะบั้น
เรียบร้อยแล้ว

สเทรททิจิสขึ้นสูงบอกเขาว่า เขามีเวลาเหลือเพียงแค่นับห้าวินาที ดังนั้น
สิ่งที่ได้ทำในเวลานี้คือ พาพรรคพวกและศัตรูไปยังสถานที่แห่งนั้นพร้อมกัน
เขาควบคุมคลื่นใสหมุนวนสองชั้นให้พาร่างของตนไปหาก๊อดออฟฟิชตัวจริง
เพียงแขนซ้ายของเขาแตะมือขวาของอีกฝ่าย ชายหนุ่มก็รีบควบคุมให้คลื่นใส
หมุนวนสองชั้นพาตัวเองดิ่งลงไปหาสามพี่น้องตระกูลซางกะ

ขณะที่กำลังใกล้จะไปถึงพวกเธอ เขาก็เก็บดาบบลัดดีสกายและดาบ
เพียวแบล็ก แล้วเอ่ยผ่านสตินลิงก์ ‘รีบแตะผม’

นัตสึมิในชุดกิโมโนสีทอง มือขวาและซ้ายมีพัดจับสีทองขนาดใหญ่
เสียบพัดทั้งสองลงไปที่โอบิ แล้วยื่นมือซ้ายมาจับมือขวาของเขาไว้แน่น ส่วน
มือขวาของเธอจับมือซ้ายของอากิโกะในชุดนินจาสีขาว ซึ่งกำลังใช้มือขวา
จับมือซ้ายของฮารุกะในชุดเกราะสีทองอร่าม ผมของเธอปลดปล่อยละออง
สีดำเช่นเดียวกับดวงตา

“แกจะทำอะไร” เสี่ยงไม่พอใจของก๊อดออฟฟิช

ชายหนุ่มเอ่ยโดยเร็ว ‘ฝากพูดที่ว่า...ผมจะฆ่าเขาต่อหน้าลูกน้องทั้งหมด’

อาเรสไม่สนใจว่าอีกฝ่ายจะตอบได้ด้วยวาจาแบบใด เขามองร่างของ
ศัตรูที่เริ่มสลาย แล้วรีบพุ่งไปหาเหมยฮั่วซึ่งอยู่เบื้องหน้า เธอกำลังใช้สองมือ
เก็บรูปปั้นทั้งสองจากศัตรู พอมาถึงก็ยื่นเท้าขวาไปสัมผัสเท้าซ้ายของอิสตรี

ผมสีม่วงโดยไว

เขารีบบอก ‘ฮั้วฮั้ว พวกเราต้องรีบไปหาโรเซที่ทะเลสาบ’

‘ไม่จำเป็นค่ะ’ เหมยฮั้วตอบกลับมา ‘น้องสาวกับลูกอยู่ด้านล่างนี่เอง’ ชายหนุ่มก้มลงมองแต่ไม่พบเห็นสิ่งใด จนกระทั่งเห็นอิสตรีผมสีชมพูสองนาง กำลังทะยานขึ้นมา จากนั้นฮั้วฮั้วจึงเอ่ยต่อ ‘จริงๆ พวกเธอมาได้สักพักแล้วค่ะ และช่วยกันเก็บของจากศพของศัตรูอย่างลับๆ’

อาเรสเงยหน้ามองฮั้วฮั้ว ‘ไม่ว่าเหนื่อย จะได้ไปพักใจ’

‘แบบว่า...คงจะห่วงความปลอดภัยของพวกเรา’ อิสตรีผมสีม่วงส่งยิ้มแห้งๆ ‘เลยมาดูแลเธอ หากจำเป็นก็คงจะขึ้นมาช่วยทันที’ หญิงสาวยิ้มหวาน ‘ตอนดิฉันร่วงลงไปก็ได้ลูกสาวช่วยเหลือพอสมควร’

ชายหนุ่มไม่สนใจอะไรอีกต่อไป เขาเร่งวิ่งเร่งลงไป เพราะเหลือเวลาแค่หนึ่งวินาที ทางขนส่งสมุทรภูมิใหม่ก็จะเปิดออก เมื่อลงมาจนถึงกลางทาง ระยะห่างของเขากับอิสตรีผมสีชมพูทั้งสองก็เหลือเพียงแค่สามสิบเมตร ทว่ากลับมีหลุมดำกลับเปิดขึ้นเบื้องหน้า อาเรสพยายามควบคุมให้คลื่นใสหมุนวนสองชั้นพาร่างของเขาลื่นลงไปทีละนิด แต่แรงดูดของหลุมประหลาดกลับมากกว่าแรงต้านของเขา

เหมยฮั้วซึ่งดำน้ำไม่ไหวถูกดูดเข้าไปก่อน ตามด้วยนัตสึมิ อากิโกะ และฮารุกะ ส่วนศัตรูต่างหันมามองกันก่อนจะถูกดูดเข้าไป ชายหนุ่มก้มมองด้านล่าง จากนั้นจึงหมุนร่างไปด้านหลัง ชี้นำขึ้นฟ้า เหยียดสองแขนออกไปจนสุด แล้วเงยหน้ามองพวกเธอ มือซ้ายพยายามจับมือซ้ายของโรเซ ส่วนมือขวาพยายามจับมือขวาของโรส

ขณะที่มือกำลังสัมผัสกัน เท้าของเขากลับถูกดูดเข้าไปในหลุมดำ ชายหนุ่มถูกคิดบางอย่างขึ้นมาได้ จึงยืดแขนซ้ายไปด้านหน้า ดาบคาตานะริโวลันปรากฏออกมาในมือข้างนั้น เขาเลื่อนมือมาจับด้ามดาบไว้แน่น ปลายฝักดาบที่ยืดยาวออกไปอยู่ห่างจากมือของสองเจ้าหญิงเพียงครึ่งฟุต เขาไม่รู้ว่าพวกเธอจะจับทันหรือไม่ เนื่องจากศีรษะจมลงไปในหลุมดำเรียบร้อย

‘อ้าก!!!’ ชายหนุ่มลอบร้องลั่น เพราะหากสถานที่อยู่ห่างไกลเกินไป

การจะเจอพวกเธอภายในหนึ่งวันคงเป็นไปได้ เจ้าหญิงโรเซราจึงมีสิทธิ์ทั้งคู่ในเวลาดังกล่าว ทว่าพอเห็นว่ามีมือซ้ายข้างหนึ่งจับปลายฝักดาบสีขาวไว้ เขาก็เริ่มใจชื้น เพราะรู้แล้วว่าพวกเธอสามารถตามเข้ามาได้ทันอย่างแน่นอน จากนั้นใบหน้าของโรสก็ผ่านเข้ามาในหลุมดำ มือขวาของเธอสวมกอดแม่ไว้ ‘โชคดียิ่งๆ’

ถึงแม้จะไม่สามารถพูดคุยหรือติดต่อสื่อสารกันได้ แต่แค่มองตาเขาก็เข้าใจอีกฝ่าย การเดินทางในหลุมดำครั้งนี้ยาวนานกว่าปกติ สแทรกทิจิสชั้นสูงของเขากำลังออกแบบวิธีต่อสู้จำนวนมาก เพื่อใช้รับมือศัตรูทั้งหลายซึ่งอยู่ในฐานที่มั่นของก๊อดออฟฟิซ แต่อยู่ดีๆ ร่างของเขาก็ถูกพลิกกลับด้านอย่างรวดเร็ว อิสตรีตรงปลายฝักดาบทั้งสองจึงออกจากหลุมดำก่อน

เขาติดตามพวกเธอออกไปเป็นคนสุดท้าย เพียงศีรษะโผล่พ้นหลุมดำก็เพิ่งพินิจรอบด้าน เห็นเผ่าเทพในผ้าคลุมขาวนับพันยืนล้อมเป็นวงกลม พอสังเกตเห็นห้องและเพดานก็พบว่า มันในห้องสีขาวที่มีเพดานโค้งคล้ายโดม ส่วนขอบเป็นสีทอง มีเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณเจ็ดสิบเมตร จากแรงกดดันจำนวนมหาศาลของผู้ยืนรายล้อม เขามั่นใจว่าศัตรูเหล่านี้จะต้องเป็นยอดฝีมือ

เมื่อร่างถูกส่งออกมาครบ เขาก็วางเท้าลงบนพื้นสีขาว มองเหมยฮั่วที่ใช้สองเท้าเหยียบแผ่นหลังของก๊อดออฟฟิซ แขนขวาของมันเป็นภู่นัตลีมีจับแขนซ้ายเป็นอากิโกะ ขาทั้งสองข้างถูกฮารุกะเหยียบ เจ้าหญิงโรเซราเดินมาอิงแขนซ้ายของเขา ส่วนเจ้าหญิงโรเซต้าเดินมาพิงแขนขวา

‘จะอย่างไรดีล่ะ’ อิสตรีเริ่มสับสนถาม

อาเรสตอบ ‘ที่ฮั่วฮั่วเหยียบอยู่เป็นหัวหน้าของพวกมัน’

“หากไม่ยอมให้หัวหน้าของพวกแกตาย จงยอมจำนนซะ!!” เหมยฮั่วตะโกนก้อง

ตูม!!! หลุมดำที่อยู่ด้านหลังมันแตกสลาย ทันใดนั้นเอง แขนขวาและซ้ายของเขาก็เหมือนถูกบางสิ่งวิ่งเข้ามากระแทก

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : สนับแขนหยินหยางได้รับการพัฒนา

คุณสมบัติพิเศษ พื้นฟูพลังชีวิตและพลังพิเศษ 0.52 เปอร์เซ็นต์ต่อวินาที

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : ผลจากสแน็ปแขนหยินหยาง ออราสายพิเศษ
ขึ้นแรกและขึ้นหลัง ทำให้อัตราการฟื้นฟูพลังชีวิตและพลังพิเศษเพิ่มเป็น 0.58
เปอร์เซ็นต์ต่อวินาที

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : สต็อกก็อดออฟเวอร์ขยาย พลังชีวิตและ
พลังพิเศษเพิ่มขึ้นอย่างละ 100,000 หัวใจทอง

ชายหนุ่มปรายตามองโชติเงินที่ข้อมือซ้าย พบว่ามีจำนวนมากขึ้น
ด้วยสแทรกทิจิสชั้นสูงจึงช่วยแยกแยะให้รู้ว่า ตอนนี้มีถึงยี่สิบหกเส้น พอเขาถอด
ถุงมือหนังสีดำที่มีมือขวา ก็เห็นสัญลักษณ์หยินหยางที่มีตัวเลขอักษรภาษา
ทาริซว่า 3 อยู่กึ่งกลาง

“ฮ่าๆ” เสียงหัวเราะของศัตรูในผ้าคลุมขาวซึ่งยืนล้อมอยู่รอบด้าน
“พวกข้าก็คือก็อดออฟฟิซ”

อารสตอบกลับน้ำลายอีกใหญ่ เพราะเขาเคยสู้กับก็อดออฟเฮลล์มาแล้ว
เกมเมอร์ชั้นก็อดผู้นั้นมักมีตัวปลอมออกหน้าเสมอ แต่สิ่งที่สแทรกทิจิสชั้นสูง
ของเขายังขบไม่แตกก็คือ ทำไมก็อดออฟฟิซถึงมอบทั้งอันเซนคีย์และสแน็ป
แขนหยินหยางให้ตัวปลอม

“ฮ่าๆ คิดจะใช้ข้าเป็นตัวประกันละสิ” เสียงเหยียดหยามของก็อด-
ออฟฟิซตัวปลอมซึ่งถูกอิสตรีมส์ม่วงเหยียบอยู่ดังขึ้น “พี่น้องทั้งหลาย...อย่า
ปล่อยให้พวกมันหลบหนีไปได้...ครอก”

เหมยฮัวใช้เท้าขวาที่มีคลื่นทมิฬเหยียบหลังศีรษะของอีกฝ่ายจนเกิด
เสียงดังโผละ ร่างของมันก็ค่อยๆ สลายไปเหลือเพียงรูปปั้นเทพนกรบ แบล็ก-
พรอสตามขึ้น วอเดอริง และมันนั่งอย่างละหนึ่งวง รวมถึงมีแหวนโปร่งใส
หลายสิบลูกตกเกลื่อนกลางด

อิสตรีมส์ม่วงใช้ร่างแยกขนาดเท่ากำปั้นสามร่างให้ไปช่วยเก็บของ
บนพื้นอย่างว่องไว เพียงเดินเหยียบอากาศขึ้นมาส่งที่มีมือขวาของหญิงสาว
ร่างแยกพวกนั้นก็แตกสลายในบัดดล ในเวลาเดียวกันนั่นเอง ศัตรูทั้งหลาย
กลับยังยืนนิ่งเหมือนกำลังรอบางสิ่ง

‘นัตสึมิ อากิโกะ ฮารุกะ’ เสียงจริงจังของอิสตรีผมสีม่วง ‘จงไปช่วยกันกำจัดศัตรูด้านซ้ายมือ’

‘ค่ะ’ สามพี่น้องตระกูลซากุระต่างอันตรธานไป

‘รอก่อน เดี่ยวผมจะเปิดฉากฟาดฟันครั้งแรกเอง...’ อาเรสเอ๋ยก่อนจะหันหลัง ‘โรส ถือสิ่งนี้ไว้ปกป้องโรเซ่’ เขาเรียกดาบพิฆาตแบล็กออกมาในมือขวา แล้วส่งมันให้เจ้าหญิงโรเซ่ติดตา เมื่อเธอรับไปถือไว้ เขาก็กล่าว ‘พอผมโจมตีเสร็จจะไปรังสรรค์เบื่องหน้ากับซ้ายมือให้นะ’

ชายหนุ่มสุดลมหายใจเข้าออก พลังมองค่าพลังชีวิตและค่าพลังพิเศษที่ฟื้นฟูจนเต็ม เขามั่นใจว่าต่อให้ในหมู่ศัตรูมีใครเก่ง แต่ตนก็ชนะกำจัดพวกมันได้มากกว่าครึ่ง ดาบคาตานะรีโว่ในมือซ้ายจึงถูกแปรเปลี่ยนเป็นดาบเซนเบลดรีโว่ เขาตีฝักดาบใส่เท้าซ้าย หลังจากนั้นก็อัดสายพลังกระสุนติดตามขั้นสูงสุด

‘แยกๆ...’ ความเหนื่อยล้าจากการใช้สายพลังดังกล่าวพลันบังเกิดขึ้น อาการวิงเวียนศีรษะเริ่มเพิ่มขึ้นทีละนิด ทว่าการโจมตีครั้งแรกที่สามารถฆ่าล้างศัตรูได้มากที่สุดจะเป็นตัวกำหนดชัยชนะของศึกนี้ ดังนั้นต่อให้ต้องตายก็จะทำสิ่งนี้ให้สำเร็จ ‘หมอบลง’

‘ค่ะ’ อิสตรีทั้งหกขานรับ

อาเรสเลื่อนมือซ้ายไปด้านข้างลำตัว นิ้วชี้ลั่นโกดดาบเซนเบลดรีโว่เกิดเสียงดังกริก หลังจากนั้นจึงรีบใช้ทักษะพิเศษสามเท่าของศาสตราเล่มนี้ ส่งผลให้รัศมีโจมตีเพิ่มขึ้นถึงสามเท่า แล้วเร่งควบคุมให้ใบดาบเคลื่อนออกด้านข้างลำตัวจนสุด

ฉีก!!! ใบดาบทะลวงผ่านร่างของศัตรูคนแล้วคนเล่าจนสุดระยะโจมตี

แม้จะไม่ครอบคลุมไปจนสุดผนัง แต่ระยะห่างแค่นี้เมตรจากผนัง สีขาวก็บ่งบอกแล้วว่า ศัตรูส่วนใหญ่ต้องตายในกระบวนการทีเดียว

ชายหนุ่มหมุนร่างตามเข็มนาฬิกาหนึ่งรอบด้วยความเร็วสูงสุด ใบดาบเคลื่อนผ่านร่างของศัตรูคนแล้วคนเล่า เพียงกลับมายืนอยู่ทิศเดิม ก็รีบปล่อยนิ้วชี้ออกจากโก แล้วเปลี่ยนศาสตราเป็นดาบคาตานะรีโว่ เขาเลิกใช้สายพลัง

กระสุนติดตามพร้อมหอบหายใจรุนแรง ทุกครั้งที่ไอจะมีโลหิตออกมาอยู่เรื่อยๆ แสดงให้เห็นว่าลำคอของเขายังไม่หายดี

ร่างกายของอาเรสไร้สิ้นเรี่ยวแรงจนจะแทบล้มลงไปนอนกองอยู่บนพื้น เขาจึงรีบปัดฝุ่นดาบในมือซ้ายลงพื้นเพื่อค้ำยันร่างกาย ในเวลาเดียวกันนั่นเอง เหล่าศัตรูในรัศมีของดาบเซนเบลตรีโวล้วนขาดเป็นท่อนๆ ปลดปล่อยพายุฝนโลหิตทั้งจากร่างกายครึ่งท่อนล่างที่หลุดลง และครึ่งท่อนบนที่พุ่งขึ้นก่อนจะตกลงมา

ตูบ!!! ซากศพทั้งหลายที่กองอยู่บนพื้นส่งกลิ่นโลหิตคละคลุ้งไปทั่วอาณาบริเวณ

ศัตรูที่อยู่นอกรัศมีดาบต่างหันซ้ายหันขวาด้วยท่าทางตื่นตกใจ มือขวาของพวกมันปรากฏโซ่สีขาวที่ตรงปลายมีลูกตุ้มสีดำ ส่วนมือซ้ายถือโล่สีเหลี่ยมผืนผ้าสีดำขนาดใหญ่ เขาไม่เข้าใจว่าพวกมันตั้งใจทำอะไร เพราะหากจะใช้แผ่นโซ่เพื่อจับยอศ่มือแบบบนซารัง แผนการดังกล่าวจะใช้ได้ก็ต่อเมื่อศัตรูไม่มีอาวุธชิ้นสูงและไม่อยู่ในสภาพพร้อมรบ รวมทั้งผู้ใช้แผนการจะต้องมีคลื่นมังกรไม่แตกต่างกันมากนัก

‘นายท่านพักเถอะคะ เดี่ยวพวกดิฉันจัดการที่เหลือให้เอง’ เสียงจริงจังของนัตลีมี

‘ใช่’ น้องสาวทั้งสองของเธอขานรับ

เมื่อใช้เนตรธรรมชาติแล้ว เขาก็พบว่าอัสตรีทั้งสามแยกกันไปคนละทิศขณะเดียวกัน ศัตรูแต่ละคนก็ขว้างลูกตุ้มสีดำใส่หลุมต่างๆ ที่อยู่บนเพดานเพียงลูกตุ้มเข้าไปข้างใน ปลายโซ่จะเคลื่อนไปติดกับเพดานเบื้องบนและไถลลงมาจนถึงพื้นด้านล่าง ทำให้ภายในห้องที่เคยมีผนังสีขาวแปรเปลี่ยนเป็นผนังโซ่ไปโดยปริยาย ส่วนร่างของศัตรูในผ้าคลุมขาวกลายเป็นสัตว์ประหลาดลูกตา โล่สีดำของพวกมันตกลงสู่พื้นเกิดเสียงดังตูบ

แค่เห็นเช่นนั้นก็ได้ทันควันว่านี่คือแผนใด ชายหนุ่มจึงเอ่ยผ่านสโตนลิงก์ ‘รีบกลับมารวมกันก่อน’ แต่อัสตรีทั้งสามอยู่บนกระยะสัญญาณติดต่อสือสาร ‘ฮั้วฮั้ว...’

“นัดสีมิ อากิโกะ และฮารุกะ รีบกลับมาซะ” เสียงหนักแน่นของอิสตรีผมสีม่วง

ชายหนุ่มหอบหายใจ กระอักโลหิตออกมามีขนาดสายจุนต้องนั่งลงบนพื้น พยายามจับต้องเหล่าศัตรูที่กลายเป็นสัตว์ประหลาดลูกตาจนหมดสิ้น

สแตรพทิจิสชั้นสูงของเขาสรุปว่า นี่คือนักดักซึ่งจะใช้เมื่อผู้สร้างสู้กับศัตรูไม่ไหว โดยผู้สร้างกับดักจะส่งศัตรูฝีมือร้ายกาจเข้าไปในสถานที่แห่งนี้แล้วให้พรรคพวกช่วยกันระเบิดร่างจนเยื่อฉีกฉีก

เจ้าหญิงโรเซิตต้าเคลื่อนร่างเข้ามาสวมกอดเขาจากด้านซ้ายมือ เจ้าหญิงโรเซราม่าสวมกอดจากด้านขวา เหมยฮัวมากอดด้านหลัง

‘ไม่ต้องห่วงนะ พวกเราต้องรอด’ ถึงอาเรสจะกล่าวออกไปแบบนี้ แต่สแตรพทิจิสชั้นสูงของเขาบอกว่า ต่อให้ใช้สายพลังสัญญาอารักษ์ หากโดนพลังโจมตีจำนวนมหาศาลขนาดนี้เข้าจริงๆ เขาเองก็มีสิทธิ์ตายเช่นเดียวกัน ‘ต้องมีทางรอดสิ’

ชายหนุ่มเริ่มกวาดมองบนพื้น เห็นแบล็กพรอสสามชิ้นที่ศัตรูใช้ส่งเขามา ยังสถานที่แห่งนี้ตกอยู่เบื้องหน้า รอบข้างยังมีแว่นอื่นๆ อีกมากมาย เพียงก้มมองโซ่ที่ข้อมือซ้าย เขาก็คิดจะใช้แบล็กพรอสส่งตนและพรรคพวกกลับไปยังที่ซึ่งจากมา แต่พอคิดถึงโอกาสตายระหว่างใช้พรแห่งก๊อดออฟฟอว์ ก็ต้องล้มเลิกความคิดนั้นไปในบัดดล

“ในกลศึกที่เราเคยอ่านมา” เสียงจริงจังของโรส “หากตกอยู่ท่ามกลางฝนธนู...ให้ผู้ใช้สายพลังสัญญาอารักษ์อยู่ตรงกลาง ส่วนคนที่เหลือคอยร่ายล้อมใช้สายพลังโล่พิทักษ์” หญิงสาวมองเขาด้วยสีหน้าสลดใจ “ให้เราใช้สายพลังสัญญาอารักษ์ของเรา”

‘ไม่ต้อง’ ชายหนุ่มส่ายหน้า เขาไม่มีเวลาลองใช้ดาบปลุกการเดียน จึงเลื่อนมือซ้ายไปเก็บดาบคาตานะรีโวลงใบเฟี้ยวแบล็ก หลังจากนั้นค่อยนำมือข้างนั้นมาผสานกับมือขวาที่ระดับหน้าอกในท่าพนมมือ แล้วสร้างสัญญาอารักษ์ที่มีรัศมีเพียงหนึ่งเมตรรอบร่างเท่านั้น เพื่อให้พื้นผิวรับแรงระเบิดเหลือน้อยที่สุด และเน้นไปที่พลังป้องกันอันมหาศาลแทน ‘ฝากทุกคนด้วยนะ’

“พวกเราจะคอยใช้สายพลังโล่พิทักษ์ให้เอง” เสียงสดใสของสามพี่น้องตระกูลซากระ

อิสตรีทั้งสามที่สวมกอดเขาอยู่ต่างถอนมือออก แล้วหันหลังมาพิงเขานัดสี่ม้านั่งอยู่ด้านหน้า อากิโกะนั่งเฉยไปทางซ้ายหลัง ส่วนฮารุกะนั่งเฉยขวาหลัง ทำให้บัดนี้ชายหนุ่มถูกอิสตรีล้อมรอบทุกทิศ ถึงแม้สเทรทพิกิจขึ้นสูงจะบอกให้เขาใช้แผนทะลวงหลบหนีไปจากสถานที่แห่งนี้ แต่ชายหนุ่มพอจะคาดเดาได้ว่า ด้านนอกก็คงมีอันตรายไม่แพ้กัน

“เอส ดิฉันจะปกป้องสัญญาอารักษ์ให้เอง” เสียงหนักแน่นของฮั่วฮั่ว

“ถึงเราจะอ่อนด้อย แต่ก็พยายามเพื่อท่านว่าที่สามี” เสียงมุ่งมั่นของเจ้าหญิงโรเซร่า

“ลูกจะปกป้องท่านพ่อและท่านแม่ให้ได้” เสียงนิ่งของเจ้าหญิงโรเซิตต้า

“ต่อให้ต้องตาย พวกเราก็จะปกป้องสัญญาอารักษ์ของนายท่านค่ะ” เสียงมุ่งมั่นของสามพี่น้องตระกูลซากระ

ตูม!!! สัตว์ประหลาดลูกตาเริ่มระเบิดร่างกาย บางตนที่ระเบิดซ้ำกว่าจะโดนแรงระเบิดของลูกข้างๆ ทำให้ระเบิดตามๆ กัน

ถึงรอบข้างจะเต็มไปด้วยคลื่นแสงสีขาวซึ่งนำความสิ้นหวังให้เข้ามาใกล้ทีละนิด แต่หัวใจของอาเรสกลับรู้สึกถึงความอบอุ่นที่มีอิสตรีเหล่านี้อยู่ชิดใกล้ พวกเธอเป็นเหมือนส่วนหนึ่งในชีวิตของเขาไปแล้ว ดังนั้นเขาจะไม่ปล่อยให้พวกเธอตายโดยเด็ดขาด

ก่อนที่คลื่นแสงสีขาวจะเข้ามาถึงสัญญาอารักษ์ของเขา อิสตรีทั้งหกต่างสร้างโล่เหล็กเหลี่ยมและสามเหลี่ยมสีฟ้าจำนวนมหาศาลออกมาตั้งรับ ดุจเปลือกแข็งของดักแด้ซึ่งคอยปกป้องสิ่งที่อยู่ภายใน

เปรี้ยงๆ!!! โล่สีฟ้าอันเกิดจากสายพลังโล่พิทักษ์ของอิสตรีทั้งหกโบแล้วโบเล่าแตกสลาย แต่ก็มีโล่โบใหม่ถูกสร้างขึ้นไปอุดช่องโหว่โดยพลัน

ท่ามกลางการระเบิดที่ไม่รู้ว่าจะจบลงเมื่อใด อิสตรีทั้งหกหอบหายใจถี่เร็วขึ้นเรื่อยๆ บ่งบอกว่าพวกเธอใกล้จะถึงขีดจำกัดอยู่รอบร่อ จังหวะการสร้าง

โล่สีฟ้าอุดช่องโหว่ก็เริ่มชำลง จนท้ายสุดก็เริ่มสร้างไม่ทันโลกที่ถูกทำลาย

‘หรือว่าการพาพวกเธอมาด้วยจะเป็นความคิดที่ผิด’ อาเรสรู้สึกเคร่งเครียดกับการตัดสินใจของตน

ชายหนุ่มเริ่มคิดไปต่างๆ นานาถึงสิ่งที่ทำมาตลอดหนึ่งปี เขามักพาคนรอบข้างไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องรุนแรงมากมาย ในชีวิตจริงก็ทำให้น้ำคร่ำได้รับบาดเจ็บสาหัส เนื่องจากเขาเคร่งเครียดอย่างหนักจึงเผลอกัดฟันจนเลือดไหลในปาก

ทันใดนั้นเอง เหมยยั้วก็เริ่มร้องเพลงแสนไพเราะ เพลงบทนี้ทำให้เขาคิดถึงช่วงที่เดินทางและได้กินอาหารฝีมือของเธอ จนความรู้สึกเคร่งเครียดเริ่มผ่อนคลาย เพียงเธอร้องจบ เจ้าหญิงโรเซ่ราและลูกสาวก็เริ่มร้องเพลงต่อหนึ่งเสียงแผ่ความอบอุ่น อีกหนึ่งแผ่ความหนาวเหน็บ แต่ถึงทั้งสองเสียงจะแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง แต่เวลาผ่านไปกลับทำให้รู้สึกเคลิบเคลิ้ม

จากนั้นสามพี่น้องตระกูลซากรุระก็ร้องเพลงเป็นกลุ่มสุดท้าย เสียงของพวกเธอทั้งสามทำให้รู้สึกสบาย เหมือนกำลังว่ายน้ำในฤดูร้อนที่เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะของเพื่อนพ้อง

เมื่อเพลงของพวกเธอจบลง ระเบิดแสงสีขาวที่รายล้อมก็หายไปจนหมดสิ้น เพดานและผนังยังมีลูกตุ้มสีดำและโซ่สีขาวติดอยู่เช่นเดิม ทำให้ไม่มีรอยแตกร้าวใดๆ ทั้งสิ้น ผิดกับพื้นซึ่งมีรอยปริแตกจำนวนมาก บางจุดเป็นหลุม บางจุดก็แค่มีรอยไหม้ บ่งบอกว่าค่าพลังสมดุลของพวกมันแต่ละคนมีไม่เท่ากัน บางคนมาก บางคนน้อย

ในตอนที่เขากำลังจะถอนมือทั้งสองข้างออก โซ่ที่ติดอยู่ตามผนังก็เลื่อนลงไปยังพื้นเบื้องล่าง ทำให้ผนังเบื้องบนแยกออกเป็นสี่ส่วน แล้วจมลงไปในพื้น ชายหนุ่มแทบไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่เห็น เพราะรอบนอกนั้นมีโดมปกคลุมอยู่อีกชั้นหนึ่ง และมีเผ่าเทพในผ้าคลุมขาวจำนวนมากกว่าเมื่อครู่ยืนรายล้อม หากสหเทพทวิจิตชั้นสูงของเขาคำนวณไม่ผิด พวกมันมีประมาณห้าพันคน

อาเรสพนมมืออยู่เช่นเดิม ชายหนุ่มมองไปทางซ้ายและขวา เห็นร่าง

ของอิสตรีทั้งหมื่นเหยื่อไหลย้อย เขาก็รู้ทันทีว่าพวกเธอถึงขีดจำกัดแล้ว

‘ไม่สามารถเคลื่อนกายทะลุผ่านพื้นพวกนี้ลงไปได้ค่ะ’ เสียงเคร่งเครียดของเจ้าหญิงโรเซิต้า

‘พวกเราจะเปิดทางให้เอง’ สามพี่น้องตระกูลซากระกำลังจะหลุดลุกขึ้น

‘ไม่ต้อง’ ชายหนุ่มเอ่ยอย่างฉับพลัน

นัตลิมยื่นมือขวาไปเก็บแบล็กพรอสซัมขึ้น มันนี้ริง วอเตอร์ริง และแหวนโปร่งใสอีกสิบกว่าวงของก๊อดออฟฟิซต์วปลอมหมายเลข 1 ซึ่งส่งพวกเขาไปยังสถานที่แห่งนี้

ในเวลาเดียวกันนั่นเอง ชายหนุ่มก็กวาดมองรอบด้านเพื่อหาทางออกจากห้วงวิกฤตใหม่ เพียงเห็นรอยแตกร้าวและยุบกระจายอยู่ตามพื้นรอบด้านก็ถูกคิดบางสิ่งขึ้นมาได้ จึงรีบเอ่ยโดยไร้ความลังเล

‘ถ้าหากทะลุผ่านพื้นไม่ได้ ก็ทำลายมันซะเลยสิ’

‘จริงด้วย’ เสียงยินดีของโรส มือขวาของเธอเลื่อนไปด้านหน้า ทันใดนั้นดาบเพียวแบล็กก็ปรากฏขึ้น หญิงสาวลองจิ้มมันลงพื้นเกิดเสียงดังฉีก พื้นก็ถูกเจาะอย่างง่ายดายตามที่เขาคิดไว้ ‘เดี๋ยวหนูจะสร้างทางออกให้ท่านพ่อของท่านแม่เอง’

‘ไม่จำเป็น’ อาเรสซึ่งมีบทเรียนว่า หากควบคุมสายพลังสัญญาอารักษ์ได้ไม่ดีพอ สายพลังดังกล่าวจะทำลายพื้นที่รอบด้าน มันจึงเป็นไฟตายที่เขาจะใช้เพื่อสร้างทางออกจากกับดักของศัตรู เพียงแค่คิด อาณาเขตของมานพลังสีฟ้าก็ขยายออกไปจนกลืนกินพื้นที่รอบด้านทีละนิด ทว่าศัตรูคงจะรู้ว่าเขากำลังจะทำอะไร จึงรีบรุกกันเข้ามาจากรอบด้าน ‘ต้องเร็วกว่านี้...ช้าก!!!’

มานพลังสีฟ้าขยายออกเกือบสิบเมตร ความเหนื่อยล้าที่พอกพูนขึ้นตลอดเวลาทำให้ภาพรอบด้านที่เห็นเริ่มเลือนราง สติใกล้จะหลุดลอย ถึงแม้พรสวรรค์แอดเวนเจอร์ขั้นสูงจะทำให้เขาไม่รู้สึกรู้สึเจ็บปวด และสามารถผีนางกายได้อย่างบ้าคลั่ง แต่ความเหนื่อยล้าที่พอกพูนกำลังจะทำให้เขาไม่อาจควบคุมสายพลังที่ใช้อยู่ในตอนนี้ได้

ขณะที่กำลังจะหมดแรง มานพลังซึ่งมีรัศมีถึงสิบเมตรก็ได้สลายพื้น

ส่วนสุดท้าย จนทำให้เห็นทะเลเมฆสีขาวขนาดใหญ่ สแทรกทิจิสขึ้นสูงบอกว่า ในตอนนี้พวกเขากำลังอยู่บนฟากฟ้าอย่างแน่นอน

‘ฮั้วฮั้ว พวกเราหนีกันเถอะ’ ชายหนุ่มมองศัตรูที่อยู่ห่างไปประมาณ สามสิบลเมตร ถึงแม้จิตใจจะพร้อมต่อสู้ ทว่าร่างกายนั้นอ่อนล้าเกินไป และ หากสู้กันจริงๆ คงไม่มีพลังพอจะปกป้องชีวิตของอิสตรีทั้งหกได้ ‘ขอโทษนะ ที่เป็นคนชั่วช้าลาค’

‘เฮสเคะ ดิฉันยังไม่เห็นความชั่วช้าลาคของเฮสเลยนะ’ เสียงสงสัยของ อิสตรีผมสีม่วง ‘มีใครเห็นบ้างเธอ’

‘ไม่มี’ อิสตรีที่เหลือทั้งห้าตอบพร้อมกัน

‘รีบสลายสายพลังสัญญาอารักษ์สิ’ อิสตรีทั้งหกเอ่ยพร้อมเพรียงด้วย เสียงสดใส ‘พวกเราจะฝากของให้ศัตรูเหล่านี้สักชุดหนึ่ง’

อาระสคลายมือทั้งสองข้างเพื่อสลายสายพลังที่ใช้อยู่ บัดนี้ความเบลอ เข้าครอบงำ พอหันซ้ายแลขวากลับรับรู้เพียงแค่ร่างของตนกำลังร่วงหล่น ลงไป จนเงยหน้าขึ้นมาจึงเห็นเหมยฮั้วเรียกดาบเมดเรเปียร์มาถือไว้ในมือซ้าย หญิงสาวฟาดฟันมันออกไปเบื้องหน้า ทำให้เกิดฝนดาบสีชมพูนับพันพุ่งเข้า โจมตีศัตรูที่กำลังร่ายล้อมเข้ามา

ศัตรูเหล่านั้นเรียกโล่ทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าสีดำขนาดใหญ่ออกมาในมือ ซ้าย ใช้ตั้งรับฝนดาบสีชมพูได้อย่างง่ายดาย เขาไม่รู้ว่าพวกมันใช้สายพลัง ประจุเทพหรือไม่ เพราะไม่เห็นประกายแสงสีทองหลุดออกมาขณะที่ปะทะกับ ดาบสีชมพูแม้แต่นิดเดียว แล้วจู่ๆ สแทรกทิจิสขึ้นสูงของเขาก็บอกว่า พวกนี้ อาจจะนำร่างขึ้นสูงมาทำเป็นโล่ ซึ่งคงไม่แตกต่างจากลูกตุ้มสีดำและโซ่สีขาว ที่ทนแรงระเบิดก่อนหน้านี้นี้

ฮารุกะที่อยู่ด้านซ้ายมือของฮั้วฮั้วสะบัดสองมือขึ้น ในมือซ้ายพลัน ปรากฏดอกสีดำ ส่วนมือขวาเป็นดอกสีขาว เธอปาดอกทั้งสองเล่มไปด้านหน้า เพียงชั่วพริบตาก็แตกกระจายออกเป็นดอกขนาดเล็กนับพัน

ฟิ้ว!!! ดอกเหล่านั้นมิได้ทิ่มแทงหรือทะลวงไล่ทั้งหลาย แต่หลอมรวม เป็นหนึ่งกับโล่ของศัตรู

หลังจากหลอมรวมไม่ถึงสี่ยววินาที เหล่าผู้ถือโลที่อยู่แนวหน้าต่างก็ล้มลงไปในอนกอบบนพื้น เฟ่งพินิจศพเหล่านั้นดีๆ จะเห็นว่า มีดอกทะเลงหน้าอกซ้าย ส่วนด้ามหอกนั้นเชื่อมติดกับโลในมือของศัตรู นี่จึงเป็นวิชาว่างหอกที่แสนน่ากลัวของเทพนักรบซอนเร

ถึงแม้เทพในผ้าคลุมขาวจะตายไปเกือบพัน แต่พวกฟ้องของพวกมันกลับวิ่งเข้ามาอย่างบ้าคลั่งยิ่งกว่าเดิม ชายหนุ่มจึงมีสงสัยในความมั่นใจของก๊อดออฟฟิซตัวปลอมอีกต่อไป เพราะหากเขาต้องสู้กับศัตรูจำนวนมากขนาดนี้ พอเหนื่อยล้าถึงขีดสุดย่อมเปลืองพลังอย่างแน่นอน เมื่อถึงเวลานั้นอันเซนคิยสองดอกที่มันฝากไว้ในตอนแรกก็จะถูกยึดคืนไปในบัดดล

ชายหนุ่มมองอากิโกะที่อยู่ขวามือของฮั่วฮั่ว หญิงสาวผมสีดำประจบสองมือแล้วสะบัดออกไปด้านข้างลำตัว เกิดมีดสั้นสีขาวนับร้อยเล่มพุ่งเข้ามา ศัตรูที่กำลังพุ่งเข้ามา ร่วมกับมีดสั้นสีชมพูจำนวนมากซึ่งโรเซราและโรสช่วยกันปา

เหล่าศัตรูกลับมิได้นิ่งรอความตาย พวกมันโยนโลทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าสีดำไปเบี่ยงหน้าจนปะทะกับมีดสั้นเหล่านั้น ทำให้เกิดเสียงดังแก๊งก้องกังวานไปทั่ว ทว่าเรื่องราวยังไม่จบสิ้น พวกมันที่วิ่งตามโลมาใช้เท้าซ้ายเตะโลสุดแรงทำให้โลนับร้อยรอบด้านลอยเข้ามาหาอัสตรีทั้งหก

ในเวลาเดียวกันนั่นเอง นัตสึมิที่อยู่ด้านหลังเหมยฮั่วได้เลื่อนสองมือไปจับพืดที่แนบอยู่ตรงสายโอบิออกมา เพียงคลี่พืดออกแล้วสะบัดไปด้านข้างลำตัว ก็เกิดวงแหวนสายลมขนาดใหญ่ล้อมอัสตรีทั้งหกไว้ พอโลลอยเข้ามาปะทะ วงแหวนก็ผลักพวกมันให้ลอยกลับไปที่ที่จากมา ส่งผลให้ศัตรูซึ่งพุ่งติดตามโลโดนกระแทกถอยหลังไปเกือบสิบเมตร

‘หนีกันเถอะ’ เสียงจริงจังของสาวใช้คนโต

เธอสะบัดพืดในมืออีกครั้ง แต่ครั้งนี้มิได้สร้างวงแหวนสายลมเหมือนเมื่อครู่ มันเพียงผลักให้วงแหวนสายลมก่อนหน้านี้ขยายอาณาเขตไปเรื่อยๆ กวาดเอาเหล่าศัตรูทั้งหลายให้ถอยหลังไป บางคนตั้งรับไหวก็ยืนอยู่กับที่ บางคนที่ตั้งรับไม่ไหวก็กระเด็นชนพรรคพวกตกตายไปพร้อมๆ กัน

อาเรสที่ร่างดิ่งผ่านพื้นพื้นลงไปมองสถานที่โดยรอบอย่างละเอียดพบว่าโดมแห่งนี้ตั้งอยู่ตรงขอบของแผ่นดินแห่งหนึ่งซึ่งลอยค้างอยู่กลางผิวนภาวยามราตรี แสงจันทร์และแสงดาวช่วยให้มองเห็นได้อย่างชัดเจน หากสทรวทิจิสังขสูงของเขาคำนวณไม่ผิด สถานที่แห่งนี้สมควรมีเนื้อที่มากกว่าห้าแสนตารางกิโลเมตร แม้จะไม่เห็นว่าด้านบนเป็นเช่นใด แต่หินผาด้านล่างที่เห็นก็ทำให้รู้สึกถึงความอลังการของเกมลิมิเต็ดออนไลน์

ชายหนุ่มก้มมองเบื้องล่าง เห็นทะเลเมฆยาวสุดลูกหูลูกตา ขณะที่ร่างกายของเขาจมลงไปในก้อนเมฆเหล่านั้นได้พักหนึ่ง ผ้าบางนุ่มนวลก็เคลื่อนมามัดเอวของเขา ชายหนุ่มรู้ว่านี่ต้องเป็นผ้าคลุมไหล่สีชมพูของอิสตรีมสีม่วง

‘รอดแล้วนะคะ อี!’ เสียงยินดีของเหมยฮั่ว

‘ฮืม’ เขาแทบจะลื่นสติดูอยู่ม่อหากมิได้มีแอตเวนเจอร์ขึ้นสูง ปานนี้ตนคงต้องร้องลั่นด้วยความเจ็บปวด แต่พอดคิดดูอีกที เขาคงตายไปตั้งแต่ตอนที่หัวขาดแล้ว ‘รอดมาได้ช่างดีจริงๆ’ เขาหันหน้าไปทางขวาหลังพบว่าอิสตรีมสีม่วงกลับมาอยู่ในชุดสาวใช้แล้ว ใบหน้าของเธอเต็มไปด้วยหยาดเหงื่อ ‘เหนื่อยมากไหม’

‘เหนื่อยสิ ดูตรงไหนไม่เหนื่อยหรือคะ’ หญิงสาวพูดเสียงดู ‘แล้วก็...อย่ามาจับดิฉันเวลานี้นะ พวกเรายังไม่อยู่ในสถานที่ที่ปลอดภัย’

‘เปล่าล่ะ’ ชายหนุ่มแย้ง จู่ๆ แขนซ้ายของเขาพลันถูกสวมกอด เมื่อหันไปก็เห็นโรส พอรู้สึกว่แขนขวาถูกสัมผัสจึงหันไปมองอีกทาง จึงเห็นโรเซ่ ‘พวกคุณปลอดภัยดีใช่ไหม’ ร่างของพวกเธอมีเหงื่อไหลซึมมีขาดสาย เสื้อผ้าขึ้นและจันดิเรือนร่างมากกว่าปกติ ‘ขอโทษที่พามาเสีย...’

‘ถ้าพ่อไม่พามาด้วย หนูถึงจะโกรธต่างหาก’ เสียงดุของเจ้าหญิงโรเซ่ตัด่า

‘ใช่’ เจ้าหญิงโรเซ่รำพูดสนับสนุน

นัตสีมิลอยลงมาเบื้องหน้า เธอกลับไปสวมชุดสาวใช้สีทองเช่นเดิม ‘ขอโทษด้วยนะะ ดิฉันไม่มีสมาธิพอจะควบคุมร่างเทพนักรบแล้ว’ หญิงสาวเอนกายมาพิงเขา เสียงหอบหายใจของเธอบ่งบอกว่ากำลังอ่อนเพลีย ‘หาก

‘ดิฉันที่หลับอยู่เป็นภาระ โปรดทิ้งได้เลยค่ะ’

อาเรสยังไม่ทันได้แย้ง เสียงพื้จากอิสตรีมสิดำเบื่องหน้าก็ดังขึ้น โดยมีมือซ้ายของโรสและมือขวาของโรเซช่วยประคองร่าง ในเวลาเดียวกันนั่นเอง อากิโกะก็ลงมาอยู่ระหว่างโรสกับเหมยฮั่ว ส่วนฮารุกะมาอยู่ระหว่างฮั่วฮั่วกับโรเซ เขาจึงกลับมากอยู่ในสภาพถูกอิสตรีทั้งหกล้อมรอบเช่นเดิม

‘ตอนนี้พวกเราอยู่ที่ไหน’ ชายหนุ่มถามด้วยความสงสัย

‘อาจจะเป็น...เฮฟเวเนีย’ เสียงไม่มั่นใจของอิสตรีมสิดำ ‘ตอนดิฉันยังเด็ก เคยอ่านเจอเรื่องเล่าเกี่ยวกับเมืองลอยฟ้าของเผ่าเทพจากเทพนิยายปรัมปรา’ หญิงสาวเริ่มพูดด้วยเสียงสดใส ‘เมืองแห่งนั้นลอยอยู่บนฟากฟ้า เมื่อแผ่นดินเบื้องล่างเข้าสู่ฤดูศึดยุค เจ้าชายแห่งเผ่าเทพได้ลงมาช่วยเหลือ และพบรักกับสาวใช้ส่วนตัวชั้นสูงนางหนึ่ง’

‘ดิฉันก็เคยอ่านเหมือนกัน’ เสียงสดใสของสองในสามพี่น้องตระกูลซากุระ

‘เล่าให้เราฟังด้วยสิ’ เจ้าหญิงโรเซรำเอ้อย่างใครู้

‘ใช่’ โรสก็ดูเหมือนอยากรู้เรื่องพวกนี้เช่นเดียวกัน

‘เรื่องมีอยู่ว่า...’ ทันใดนั้นเหมยฮั่วที่กำลังเล่าก็หยุดชะงัก

ฟิ้ว!!! ลูกธนูและหอกนับร้อยพุ่งผ่านพวกเขาลงสู่เบื้องล่าง

‘พวกมันโจมตีแบบสุ่มเหวอ’ ชายหนุ่มเอ่ยพลางเงยหน้า ทว่ากลับมีเมฆมบดบังทัศนวิสัย ถึงจะใช้เนตรธรรมชาติ แต่ละองุ่นน้ำที่หนาแน่นก็ทำให้เขาไม่สามารถแยกแยะสิ่งใดได้ แถมความเหนียวล้าที่ส่งสมยังทำให้เนตรธรรมชาติของเขาเหลือรัศมีเพียงแค่สามสิบเมตร ‘ฮั่วฮั่ว เดี่ยวผมรั้งท้าย...’

‘ไม่จำเป็นค่ะ’ อิสตรีมสิดำงตอบ มือขวาของเธอเลื่อนขึ้นเบื่องบน ผ่าคลุมชมพูพลันปรากฏขึ้นในมือข้างนั้น เพียงชั่วพริบตา ผ่าผืนดังกล่าวก็กางออกและอันตรายานไป ‘ดิฉันใช้สายพลังประจุเทพผสมกับไร้ตัวตนแล้ว แค่นี้ก็กับการโจมตีและการถูกพบไปในเวลาเดียวกัน’

แก๊ง!!! เสียงลูกธนูและคมหอกปะทะผ้าคลุมชมพูดังอยู่เนืองๆ จุดใดก็ตามที่โดนโจมตีจะปรากฏเนื้อผ้าสีชมพู พร้อมกับเกิดประกายแสงสีทอง

กระจายออกไปโดยรอบ

ชายหนุ่มก้มมองด้านล่างพลางหวังว่าจะพบนกพวกนี้ให้ไวที่สุด พอ ศีรษะผ่านลงไปกลับพบเพียงท้องทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาลซึ่งมีคลื่นเตี้ยๆ เขาหันไปมองโดยรอบเพื่อค้นหาที่พัก ทว่าไม่เจอแม้แต่แห่งเดียว ถึงมองไปยัง เส้นขอบฟ้า ก็ไม่พบหมู่เกาะใดๆ ทั้งสิ้น เมื่อสแทรกทิจิสันสูงคิดแผนบางอย่าง ขึ้นมาจึงรีบเอ่ยออกไป

‘ดิ่งลงน้ำเลย’

‘หนูเห็นด้วย’ เจ้าหญิงโรเซ็ตต้าเอ่ยสนับสนุน ‘พวกเรามิโอบอลลิบลูก ย่อมอยู่ได้น้ำได้พักใหญ่’

‘แม่ว่าคิดว่ะดิเนะ’ เจ้าหญิงโรเซราเห็นพ้อง

‘พวกเราสนับสนุนนายท่านค่ะ’ เสียงของสองในสามพี่น้องตระกูล ซากูระ

‘ดิฉันก็อยากนอนเหมือนกัน’ เหมยฮั่วบอกด้วยเสียงจ้วเจีย

ในนาทีวิกฤตของชีวิต พวกเขามิได้พูดอะไรกันอีก นอกจากมองฝนธนู และหอคอบด้านพุ่งผ่านเมฆเบื้องบนลงมา บางอันพุ่งลงสู่ทะเลวนำหน้าเขา บางอันก็ตามลงมาติดๆ ส่วนอันที่กระแทกผ้าคลุมของฮั่วฮั่วจะส่งแรงกระแทก ให้พวกเขาลงไปเร็วยิ่งกว่าเดิม

ขณะที่อยู่ห่างจากผิวน้ำเพียงแค่สามสิบเมตร เขายังไม่เห็นศัตรูผ่าน ชั้นเมฆลงมาสักราย จึงทุ่มเทศมารถที่เหลืออยู่ทั้งหมดไปกับการหาทางหลบหนี สิ่งแรกที่เกิดขึ้นมาได้คือ เมื่ออยู่สูงจากผิวน้ำที่กำลังมีคลื่นเบาบาง จะต้องรีบ ใช้เวลาล่องหนึ่งครั้งเพื่อลดแรงดิ่ง มิเช่นนั้นแรงอัดกระแทกคงทำให้กระดูก และร่างของเขากับพวกพ้องแหลกเลอะอย่างแน่นอน พอคิดจบก็เอ่ยทันควัน

‘ทุกคน พวกเราต้องหยุดเหนือผิวน้ำหนึ่งฟุต’

‘ค่ะ’ อีสตรีทั้งห้าขานรับ

ชายหนุ่มกวาดมองเหล่าศัตรูที่มีได้ตามมา และเมื่อเคลื่อนลงมาถึง ที่หมาย เขาก็ใช้เวลาล่องอย่างรวดเร็ว จนร่างหยุดชะงักกลางอากาศอย่างกะทันหัน ส่งผลให้แรงดิ่งทั้งหมดสลายไป

จากนั้นอาเรสก็รีบเอ่ยว่า ‘ลง’ อีสตรีทั้งห้าจึงเลิกใช้เทวาล่อง ปลายเท้าของพวกเขาสัมผัสผืนน้ำเกิดเสียงดังจ๋อม โดยที่เขายังเพ่งมองหมู่เมฆเบื้องบน พอศีรษะจมน้ำได้หนึ่งวินาที เผ่าเทพในผ้าคลุมขาวก็เคลื่อนลงมาจากก้อนเมฆทีละคนสองคน ชายหนุ่มเอ่ยด้วยความโล่งใจ ‘พวกเรายังมีโชคนะ’

‘ไม่ว่าหรอกค่ะ’ อีสตรีผมสีม่วงตอบด้วยเสียงเคร่งเครียด ‘เอสลองดูข้างล่างสิคะ’

เขาก็มองดูพบว่ามีก้อนกลมสีขาวขนาดเท่ากำปั้นจำนวนมากลอยไปมาเพียงลูกธนูหรือหอกจมลงไปกระทบ พวกมันก็จะอ้าปากแล้วเคี้ยวอย่างว่องไวจนเขาได้แต่กะพริบตาปริบๆ เพราะขนาดหอกที่ยาวกว่าลำตัวของเขายังถูกพวกมันกินจนหมดสิ้น ทว่าสิ่งที่น่าแปลกก็คือ แม้ปลาซึ่งว่ายไปมาในน้ำจะกระทบพวกมัน แต่ปลากลับไม่โดนกัดกิน

‘พวกมันคือสัตว์ดึกดำบรรพ์บินบอลล...’ นัตลีมีบอกด้วยเสียงสั่นเครือ ‘มันถูกจัดว่าเป็นสัตว์ที่ไม่อันตราย เพราะไม่ฆ่าสิ่งมีชีวิตใดๆ ทั้งสิ้น’ หญิงสาวซึ่งเพิ่งตื่นนอนส่ายร่างไปมาเล็กน้อย ‘แต่...’

ชายหนุ่มแปลกใจที่อีกฝ่ายเงียบจึงถาม ‘แต่อะไรหรือ’

‘ของที่พวกมันชอบกินคือ อาวุธ เสื้อผ้า และเครื่องประดับทุกชนิด’ เสียงเงินอายของอากิโกะ

‘หากของเหล่านั้นตกลงไปในทะเล จะถูกกินจนหมดสิ้น’ เสียงสั่นเครือของฮารุกะ ‘ทว่าถ้าของเหล่านั้นติดกับร่างกายของสิ่งมีชีวิต หลังจากพวกมันกินเสร็จก็จะช่วยทำความสะอาดเป็นการตอบแทน วิธียอดมีเพียงสองทางคือสวมชุดบินบอลลเพื่อหลอกว่าเป็นพวกเดียวกัน หรืออยู่ในชุดวันเกิด’

‘แล้วพวกเรามีชุดบินบอลลหรือเปล่า’ อาเรสรีบหาทางออกที่ดีที่สุด

‘ต่อให้เป็นดิฉันก็ไม่ได้พกมาหรอกค่ะ’ เสียงเหนื่อยใจของฮั่วฮั่ว ‘จะสร้างตอนนี้ก็ไม่มีแรงเหลือแล้วด้วย ห้ามแยกจากกันเด็ดขาดนะ เอสก็รีบเก็บเสื้อผ้าทั้งหมดซะทีสิ’

‘อย่าเพิ่ง!!’ เสียงเฉยชาของเจ้าหญิงโรเซ็ตต้า ‘หนูคิดแล้วว่าสักวันจะต้องเจอเหตุการณ์แบบนี้เลยสร้างเผื่อไว้’

จู่ๆ ที่มือซ้ายของโรสก็เกิดแสงสีเงินซึ่งเริ่มขยายปกคลุมร่างพวกเขา เพียงแสงสีเงินนั้นสลายไป อาเรสก็พบว่าตนและพวกพ้องอยู่ในก้อนทรงกลมใสที่เปล่งแสงสีขาวเหมือนบิลบอร์ด เพียงแต่มีขนาดใหญ่กว่าบิลบอร์ดจริงๆ เท่านั้นเอง

ทว่าสิ่งที่น่าแปลกใจคือ น้ำทะเลกลับเคลื่อนเข้าออกชุดได้ตลอดเวลา จนเหมือนกับว่าชุดบิลบอร์ดไม่มีอยู่จริง

‘ทำไมไม่ทำให้ผนังปิดกั้นน้ำทะเลล่ะ’ ชายหนุ่มสงสัย

‘ท่านพ่อห้ามทำแบบนั้นเด็ดขาดนะค่ะ’ เสียงดูของโรส ‘เพราะถ้าทำแบบนั้น บิลบอร์ดจะจับได้ว่านี่เป็นของปลอมทันที’

บัดนี้แต่ละคนพากันล้อมวง ด้านขวาของอาเรสเป็นโรเซ่ ถัดไปเป็นโรส ฮารุกะ นัตสึมิ และอากิโกะ โดยมีฮั่วฮั่วกอดแขนซ้ายอยู่

‘พวกเรารอดอีกครั้งแล้วนะค่ะ เฮ้อ’ เสียงถอนหายใจของเหมยฮั่ว

‘ฮั่วฮั่ว ทำไมก่อนหน้านี้ถึงพูดว่า ห้ามแยกจากกันเด็ดขาดนะล่ะ’ อาเรสแปลกใจในเรื่องนี้

‘นั่นเป็นเพราะว่า บิลบอร์ดจะมารวมกันมากมายขนาดนี้ก็ต่อเมื่อเกิด กระแสน้ำด่วนพิเศษค่ะ กระแสน้ำดังกล่าวจะเกิดขึ้นเดือนละครั้ง หากพวกเราเข้าไปในนั้นในเวลาที่แตกต่างกัน หรือไม่ได้เกาะกลุ่มกันไว้ตลอดเวลา พวกเราอาจถูกส่งไปคนละที่ก็เป็นไปได้’

‘เอ๊ะ!’ อาเรสเริ่มกังวล ‘แบบนี้ถ้าชุดบิลบอร์ดขาดระหว่างทาง พวกเราไม่ต้องแยกกันหรอก ผมว่ากลับขึ้นไปลุยกับศัตรูดีกว่าไหม’

‘ไม่ดีแน่นอน’ เสียงดูของเหมยฮั่ว ‘รูปแบบเทพนี้กรบทำให้ดิฉันและพวกพ้องอ่อนล้ามากกว่าที่คิด’ หญิงสาวพึงศีระลงบนไหล่ซ้าย ‘ชุดบิลบอร์ดพวกนี้ไม่ขาดหรอกค่ะ ถ้าเอสไม่เผลอทำขาดจากภายใน ไม่เชื่อก็ลองมองขึ้นด้านบนสิค่ะ’

ชายหนุ่มเงยหน้าเห็นศาสตราจารย์ฟุงลงมากลุมชุดบิลบอร์ด แต่พวกมันกลับไถ่ลงสองฟากข้างโดยไม่ทิ้งรอยขีดข่วนใดๆ ไว้

ขณะที่ชุดบิลบอร์ดของพวกเขาก็เคลื่อนผ่านบิลบอร์ดของจริง พวกมัน

ต่างลอยผ่านไปเฉยๆ โดยไม่ทำอะไรทั้งสิ้น ในทางตรงข้าม ศาสตร์วรุณทุกชนิด
ที่ลงมากลับถูกพวกมันกินตลอดเวลา

ตูม!!! พวกเขาคើลั่นผ่านฝูงบินบอลลได้สำเร็จ

แต่สีหน้าพวกพ้องเกือบทั้งหมดกลับดูทรมาน บางคนปล่อยพองอากาศ
ออกจากปาก บางคนก็แน่นปากแน่น บ่งบอกว่าถ้าเดินทางได้น้ำต่ออีกไม่กี่นาที
คงได้สูญเสียพวกเธอไปเป็นแน่ ยกเว้นเพียงโรสที่ยังดูสบายๆ ทว่ามีท่าทาง
ห่วงใยมารดาเป็นอย่างมาก

‘ฮั้วฮั้วไม่ปล่อยพองอากาศออกมาเพิ่มก่อนละ’

‘ทำแบบนั้นพวกบินบอลลก็จับได้ว่าพวกเราเป็นบินบอลลปลอมสิคะ’

เสียงเหนียวใจของเหมยฮั้ว ‘ทุกคนอดทนหน่อยนะ เดี่ยวก็รอดแล้ว’

‘รอด’ ชายหนุ่มสงสัย ‘อ้อ! เดี่ยวจะเก็บชุดบินบอลลแล้วว้ายอ้อมไป
ไซ่ใหม่’

‘ห้ามทำแบบนั้นเด็ดขาด’ เสียงไม่พอใจของฮั้วฮั้ว ‘อยู่นิ่งๆ เพราะไม่รู้
ว่าสิ่งนั้นจะเกิดขึ้นเมื่อไหร่’

‘สิ่งนั้น’ อาเรสจนน

‘เดี๋ยวก็เห็นคะ’ เสียงสดใสของเหมยฮั้ว

‘พวกเราพอมีทางช่วยนายหญิงทั้งสองนะคะ’ นัตลีมีในร่างจิ้งจอกสาว
ใช้หางรัดเอวของเขา ทันใดนั้นสีหน้าของเธอก็เริ่มดีขึ้น ‘เพราะนายท่านรับหาง
สามใบไปแล้ว ดิฉันจึงสามารถทำแบบนี้เพื่อลอบติดต่อสื่อสาร จนถึงขออากาศ
หายใจได้คะ’

ชั่วพริบตา นั้น อากิโกะและฮารุกะต่างก็ใช้ร่างจิ้งจอกสาว คนหนึ่งใช้หาง
รัดเอวของเหมยฮั้ว อีกคนรัดเอวของโรเซ่ ก่อนจะนำปลายหางมาแตะข้อมือ
ของเขา

จู่ๆ เขาก็เริ่มรู้สึกอึดอัด แต่พอเห็นว่าสีหน้าของพวกพ้องดูผ่อนคลาย
ก็เริ่มสบายใจ

‘ช่วยทำให้ลูกโรสด้วยสิ’ เสียงขอร้องของโรเซ่

‘ทำไม่ได้คะ’ นัตลีมีค้อมศีรษะ ‘ที่ให้นายหญิงทั้งสองได้ เพราะ

พวกท่านกำลังมีฟาเธอร์บอนด์ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งความผูกพันของบิดา มารดา และบุตร'

'ท่านแม่ไม่ต้องห่วงหนูหรอกนะคะ' เสียงอ่อนโยนของเจ้าหญิงโรเซ็ตต้า 'หนูยังทนได้อีกนานแสนนาน'

ฮุม!!! ขณะนั้นมีแสงสว่างสีทองเรืองรองมาจากเบื้องล่าง

ชุดบินบอลของเขาค่อยๆ ถูกดูดลงไป ส่วนพวกบินบอลที่อยู่เบื้องบน บางส่วนก็ลอยนำหน้า บางส่วนก็ลอยตามหลัง สิ่งเดียวที่แน่ใจคือ ตอนนี้เขา ถูกพวกมันรายล้อมอยู่รอบด้าน นี่คงเป็นสาเหตุที่เหมยฮั่วห้ามเขาออกจาก ชุดที่สวมอยู่ในตอนนี้

เมื่อแรงดึงดูดหมดลง อาเรสก็พบว่าตนอยู่ในท่อแสงสีทองซึ่งมีเส้นผ่าน ศูนย์กลางประมาณห้าเมตร และมีแรงกระชากมหาศาลพาให้ตนเคลื่อน ถอยหลัง บางครั้งก็ไปทางซ้าย บางครั้งก็ไปทางขวา เมื่อเงยหน้ามองลอดเหล่า บินบอล บางทีเขาก็เห็นโชดหิน บางทีก็เห็นผนังหิน จนวิงเวียนศีรษะ

อาเรสที่แบ่งอากาศให้พวกฟ็องมาตลอดเริ่มขาดอากาศหายใจจึงถาม บางสิ่ง

'ฮั่วฮั่ว ผมยังไม่เห็นทางรอดเลย'

'เฮสใจเย็นๆ รอสักครู่สิคะ' เสียงอ่อนโยนของเหมยฮั่ว 'ไม่ต้องห่วง พวกดิฉันมากขนาดนั้นก็ได้ เพราะพวกเรารอดแน่นอนแล้วค่ะ'

'บินบอลที่กินอาหารจนเต็มอ้มจะเรออากาศออกมา' เสียงของโรส

จู่ๆ เหล่าบินบอลที่อยู่รอบข้างก็อ้าปากเผยฟันคมกริบสีดำ ก่อนจะ ปลดปล่อยฟองอากาศขนาดใหญ่ออกมาอยู่เบื้องๆ ฟองอากาศเหล่านั้นซึมผ่าน ชุดบินบอลเข้ามาให้พวกเขาได้ใช้หายใจ และพบว่ามันมีกลิ่นหอมดุจดอกไม้

'หากไม่นับเรื่องที่พวกมันรักการทำความสะอาดจนน่ากลัว' เสียง เหนื่อยใจของนัตสึมิ 'บินบอลจัดเป็นสัตว์ดีก่อดำบรรพ์ที่มีประโยชน์อย่างมาก'

'ความสามารถแยกแยะสิ่งของกับผิวหนังได้อย่างสมบูรณ์แบบของ พวกมัน' เสียงจริงจังของอากิโกะ 'ทำให้ช่วยกำจัดเศษสิ่งของที่ติดตามร่างกาย ของสัตว์ทะเลที่พวกมันพบได้ และหากมีบาดแผล ฟองอากาศของพวกมัน

ก็จะช่วยรักษาบาดแผลเหล่านั้นให้อีกที จนมีคนเรียกพวกมันว่า หมอทะเล’

ขณะที่สาวใช้คนรองเพิ่งกล่าวจบ ชายหนุ่มก็รู้สึกที่ฟองอากาศที่สุดเข้าไปช่วยรักษาลำคอของตนจึงเปลี่ยนเป็นร่างมนุษย์ เกล็ดสีทองที่ลำคอพลันอันตรายกันไปบัดดล ไม่มีความรู้สึกเจ็บใดๆ หลงเหลืออยู่อีก พอลองขยับคอไปซ้ายขวา ก็พบว่าหายเป็นปกติทั้ง เหลือเพียงความเหนียวล้าตามร่างกายที่สั่งสมมา

‘ทำไมไม่มีใครจับพวกมันไปใช้ในการแพทย์ล่ะ’ อาเรสถามด้วยความแปลกใจ เพราะหากมีของดีขนาดนี้อยู่บนชาวังละก็ ถ้าสิ่งนั้นไม่สูญพันธุ์ก็ต้องกลายเป็นสัตว์เศรษฐกิจ ‘หรือว่ามีกฎหมายห้าม’

‘ไม่มีกฎหมายห้ามหรอกค่ะ แต่ปัญหาหลักคือบินบอลลบหนีเป็น’ เสียงขบขันของฮารุกะ ‘เคยมีคนลงทุนแก้ผ้าจับพวกมัน แต่พอนำพวกมันขึ้นมาจากท้องทะเล’ สาวใช้คนเล็กพูดด้วยเสียงลั่นเครือ ‘พวกมันก็พ้นของที่เคยกินทั้งหมดใส่ แล้วหลบหนีเข้าไปในหลุมดำทันที’

ชายหนุ่มถามในสิ่งที่สงสัย ‘พวกเราต้องอยู่ในนี้อีกนานไหม’

‘ไม่ทราบค่ะ บางคนบอกหนึ่งวันที่ บางคนก็บอกหนึ่งเดือน’ เสียงกังวลของนัตสึมิ ‘แต่เคยมีคนอ้างว่าตัวเองต้องติดอยู่ในนั้นเกือบหนึ่งปี’

‘ยาวนานขนาดนั้นเลยรี’ ชายหนุ่มเอ่ยเสียงเครียดโดยพลัน ‘แบบนั้นฮั้วฮั้วและโรเซ่จะไม่ไหวหรือ’

‘เฮส ดิฉันเคยได้ยินข่าวลือว่า บางรายอยู่เกือบหนึ่งร้อยปีเลยนะคะ ส่วนเรื่องแท่งคงไม่ต้องกังวล เพราะเวลาอยู่ในกระแสน้ำด้านพิเศษซึ่งมีแสงสีทองเรืองรองนี้ ร่างกายของพวกเราจะเหมือนถูกหยุดเวลา จึงไม่รู้สึกริวด้วยหาว!!!’ เสียงหาวหวิดของเหมยฮั้วดังขึ้น ‘เอ๊ะ! ริว่านี่จะเป็นบินบอลล...พี’

ทันใดนั้นการติดต่อของคนรอบข้างก็ค่อยๆ หายไปทีละคนสองคน จนเหลือเพียงเขากับสาวใช้คนโตที่ยังตื่นอยู่ ก่อนที่จู่ๆ ความว่างมหาศาลจะจุใจเข้ามาจนหน้าต่างของเขาเลื่อนปิด ชายหนุ่มสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่จึงรีบถาม

‘นัตสึมิ ฮั้วฮั้วพูดอะไรค่างั้วเหรอ’

‘นายหญิงคงจะบอกว่า พวกนี้เป็นบินบอสนิดพิเศษ’ เสียงจ้วเงี้ยวของสาวใช้คนโต ‘ฟองอากาศของพวกมันจะมีฤทธิ์ทำให้ผู้สุดคมหลับไหล’

‘อ้อ!’ พอชายหนุ่มรู้สาเหตุที่ทำให้เหงงก็โล่งใจ ‘งั้นผมหลับก่อนนะ’

‘ราตรีสวัสดิ์ค่ะ’ เสียงอ่อนหวานและแผ่วเบาของนัตลิม

จากนั้นชายหนุ่มก็พยายามคงสติไว้ เพื่อเติมพลังชีวิตและพลังพิเศษลงไปในโล่ฟริงและสต็อกก็อดออพเวอร์จนเต็ม ก่อนจะหลับไหล ปล่อยให้กระแสน้ำพัดพาตนสู่สถานที่ปลายทางซึ่งยังไม่รู้ว่าเป็นที่ใด

อาเรสเริ่มรู้สึกตัวอีกทีเมื่อเกิดแรงสั่นสะเทือนรุนแรงจนลืมหูลืมตาตื่น

เขาเห็นผนังสีทองกำลังแตกสลายทีละนิด เพียงหันมองรอบด้านก็พบว่าอิสตรีทั้งหกยังไม่ได้สติ และยามที่ผนังสีทองหายไปจนหมด คลื่นน้ำรอบข้างก็ทะลักเข้ามามิขาดสาย ดังนั้นก่อนที่จะเข้ามาในชุดบินบอ เขาจะต้องพาพวกเธอหนีให้ได้ มิเช่นนั้นคงเผลอสูดน้ำเข้าไปเต็มปอดแน่นอน

ชายหนุ่มเลื่อนมือขวาแตะชุดบินบอ แล้วใช้สายพลังกระสุนติดตามควบคุมให้มันลอยขึ้นสู่เบื้องบนด้วยความเร็วสูงสุด

จ๋อม!!! เพียงขึ้นมาอยู่เหนือผิวน้ำสามเมตร อาเรสก็พบว่าตนอยู่ท่ามกลางสายฝนเย็นเยียบที่ตกลงมาอย่างหนัก ท้องทะเลยามราตรีกำลังบ้าคลั่ง ก่อเสียงดังครืนๆ แสงสว่างวูบวาบที่เกิดขึ้นทำให้ต้องเงยหน้าขึ้น เห็นสายวิซซุซึ่งแล่นแปลบปลาบบนเมฆสีดำกระจายไปทั่วอาณาบริเวณ และเกิดเสียงเปรี้ยงปร้างตามมา อิสตรีที่กำลังหลับไหลทั้งหกล้วนสะดุ้งตื่นพร้อมกัน

“เอ! พวกเราอยู่ที่ไหน” เสียงตกใจของฮัวฮัว

‘กระแสน้ำด่วนพิเศษหายไปแล้ว ผมเลยพาพวกคุณขึ้นมา’

‘หาว’ เสียงหาวหวดของสามพี่น้องตระกูลซากระ

‘ท่านพ่อสลายสายพลังกระสุนติดตามหน่อยค่ะ หนูจะได้เก็บชุดบินบอ’

อาเรสเลิกใช้สายพลังดังกล่าว แล้วเปลี่ยนไปใช้สายพลังเทวาล่องเช่นเดียวกับอิสตรีรอบข้าง ลูกสาวจึงเก็บชุดบินบอที่ไม่กันทั้งน้ำและลมลงไป

ทันที

‘มีใครเห็นเกาะบ้างไหม’ อาเรสถามแต่ไม่มีใครตอบ จึงลองใช้เนตร
ธรรมชาติ พบว่าในรัศมีสามร้อยเมตรไม่มีเกาะโดยอยู่เลย ‘หรือว่าพวกเราจะลง
ไปซ่อนใต้น้ำต๋อดี’

จู่ๆ ในเสี้ยววินาทีแห่งการตัดสินใจ ห่างไปข้างหน้าประมาณครึ่งกิโลเมตร
ก็มีสายวิซซูปาดลงมา สายฟ้านั้นมีได้ลงสู่ท้องทะเล แต่ติดอยู่กลางอากาศ
แล้วกระจายออกไปโดยรอบเป็นครึ่งวงกลม ชั่วพริบตานั่นก็เห็นโดมใสแห่งหนึ่ง
ซึ่งภายในเป็นเกาะทรงกลมขนาดใหญ่ มีบ้านไม้สองชั้นจำนวนมากล้อมเป็น
รูปวงแหวน พอสายฟ้าแล่นสู่ผืนน้ำจนหมดสิ้น เกาะดังกล่าวก็อันตรธานไป

‘ทุกคนเห็นสิ่งนั้นหรือเปล่า’ ชายหนุ่มรอคำตอบจากพวกพ้อง

‘เห็นค่ะ’ อีสตรีทั้งหกตอบพร้อมกัน

‘ที่นั่นคงปลอดภัยนะ’ ชายหนุ่มพูดด้วยความลังเล เพราะรู้สึกไม่ค่อยดี
กับโดมใสดังกล่าว

‘ท่านพ่อเข้าไปหลบฝนในนั้นกันเถอะค่ะ’ เจ้าหญิงโรเซ็ตต้าเอ่ยด้วย
เสียงหนักแน่น

‘เราเห็นด้วยกับลูกค่ะ’ เจ้าหญิงโรเซร่ากล่าวสนับสนุน

‘ต่อให้มีอันตราย พวกเราก็ต้องฝ่ามันไปให้ได้ค่ะ’ เสียงเข้มแข็งของ
เหมยฮั่ว

‘หากมีอันตราย พวกเราจะปกป้องนายท่าน นายหญิง และคุณหนูเอง
ค่ะ’ เสียงหนักแน่นของสามสาวใช้ตระกูลซากระ

แม้สัญชาตญาณจะบอกว่าที่นั่นอันตราย แต่เมื่อพวกพ้องสนับสนุน
และตัวเองก็ไม่อยากลงไปอยู่ท่ามกลางบินบอลอีกครั้ง อาเรสจึงตัดสินใจ
ควบคุมให้คลื่นใสหมุนวนสองชั้นที่ปลายเท้าพาร่วงเคลื่อนไปยังผนังโดม
เมื่อครู่

สแทรกทิจิสชั้นสูงช่วยให้ชายหนุ่มรู้ว่ามีมันตั้งอยู่ที่ใด พออยู่ห่างผนังโดม
ไม่ถึงหนึ่งฟุต เขาก็หยุดร่างกาย แล้วลองยื่นเท้าขวาไปสัมผัสกับผนังดังกล่าว
เพียงแตะถูกก็เกิดแรงดึงดูดมหาศาลพาให้ร่างกายเข้าไปยังอีกฝั่งในทันใด

ยามเข้ามาภายใน ความรู้สึกประหลาดพลันบอกให้เขาลองเคลื่อน
เท้าขวาไปด้านหลัง เพียงเท้าข้างนั้นเคลื่อนไปประมาณหนึ่งฟุตซึ่งเป็นจุดที่
ผนังโคมอยู่ ก็เกิดเสียงดังตบเหมือนที่เคยเจอมาแล้ว

‘สงสัยพวกเราจะเข้ามาในพื้นที่ปิดกัน’

‘หา!!!’ อีสตรีทั้งหกร้องพร้อมกัน

ตบ!!! อีสตรีที่อยู่ด้านหลังใช้เท้าขวาเตะกลับหลังพร้อมกัน

‘จริงด้วย’ เสียงของเหมยฮัว ฮารุกะ และอากิโกะ

‘ไปสำรวจเกาะกันเถอะ’ ชายหนุ่มอยากหาที่พักผ่อนให้พวกพ้อง

‘ค่ะ’ เสียงหนูของอีสตรีทั้งหก ‘ขอโทษด้วยนะค่ะที่พาเอส/ท่านว่า
ที่สามี่/ท่านพ่อ/นายท่าน มาติดอยู่ในสถานที่แบบนี้’

‘ทุกที่ย่อมมีทางออก...’ ชายหนุ่มใช้คำพูดของน้าคาร์ล ‘บางครั้ง
โชคชะตาก็อยู่ในมือของพวกเรา บางครั้งโชคชะตาก็ไม่อยู่ในมือของพวกเรา
แต่ทุกโชคชะตาล้วนกำลังทดสอบพวกเรา พวกคุณพร้อมจะผ่านโชคชะตานี้
ไปด้วยกันกับผมหรือยัง’

‘ค่ะ’ อีสตรีทั้งหกขานรับ

เมื่อเห็นชายฝั่งซึ่งอยู่ห่างประมาณสิริ้อยเมตร อาเรสก็ใช้เทวาล่อง
เคลื่อนไปถึงจุดนั้น พอผ่านพื้นระยะคลื่นซัดใส่ฝั่งประมาณสามสิบเมตร เขา
ก็ลงไปเหยียบพื้น หลังจากนั้นจึงมองไปด้านซ้าย เห็นเสาไม้หักๆ ปักคาผืนทราย
พอไล่สายตาจากเสาดังกล่าวไปเล็กน้อยก็เห็นแผ่นไม้ที่สมควรติดอยู่กับมัน
หล่นอยู่บนพื้น

แผ่นไม้ดังกล่าวเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า มีอักษรเก่าภาษาเขียนภาษา
ละบรรทัด ซึ่งล้วนมีความหมายแบบเดียวกับอักษรภาษาทาริชิบรรทัดบนสุด
ที่เขียนว่า หากเห็นเกาะแห่งนี้ อย่าเข้ามาเด็ดขาด ชายหนุ่มรับรู้ทันควันว่า
คนบนเกาะที่เตือนคนจากภายนอกย่อมมีอัยยาศัยดี

จากนั้นอาเรสก็เริ่มสำรวจด้านหลัง เห็นคลื่นน้ำและสายลมสามารถ
เข้าออกได้ตามปกติ จึงคิดถึงพื้นที่ปิดกันของเมืองปีเดียร์ซึ่งมีสายลมเข้าออก
เช่นเดียวกัน และสรุปได้ว่า พื้นที่ปิดกันเหล่านี้ป้องกันบางอย่างออกไปเท่านั้น

เมื่อหันกลับไปมองด้านหลัง เขาก็เห็นบ้านไม้สองชั้นที่สร้างเรียงรายเป็นแนว ยาว บางหลังมีเสียงหัวเราะลั่นลอยออกมา บางหลังก็มีเสียงสนทนาสัพเพเหระ จึงรีบพูดออกไป

‘พวกเราต้องหาที่พักเป็นอันดับแรก ส่วนเรื่องอื่น...ไว้ตื่นมาค่อยคิด’

‘ค่ะ’ เสียงขานรับของอิสตรีทั้งหกที่ดูงัวเงีย

ชายหนุ่มกลับไปอยู่ในร่างแวมไพร์เพื่อแอบฟังว่าแต่ละบ้านพูดอะไรกันบ้าง ในเวลาเดียวกันนั่นเอง สามพี่น้องตระกูลซากุระก็สวมผ้าคลุมฟ้าเพื่อปิดบังหูและหางสีทอง สาวใช้คนโตยืนอยู่ด้านหน้า โดยมีสาวใช้คนรองยืนอยู่ด้านหลังของพี่สาว ส่วนสาวใช้คนเล็กเดินมาหยุดยืนอยู่ด้านขวา

‘เดี๋ยวพวกเราจะลงไปสำรวจนะคะ’ เสียงลุ่มของสามพี่น้องตระกูลซากุระ

‘ไม่ต้อง’ เหมยฮั่วเลื่อนสองแขนมาคล้องคอเขาจากด้านหลัง ‘พวกเราไปพร้อมกันนี้แหละ’

อาเรสพยายามแอบฟังคนในเกาะพูดคุยกัน แต่เสียงฝนและเสียงฟ้าผ่า ซึ่งดังกลบทำให้ไม่อาจฟังเรื่องราวต่างๆ ได้จนจบ แถมนางที่ยังฟังไม่ปะติดปะต่อ จนงงมากกว่าเดิม อีกทั้งภาษาที่ชาวเกาะพวกนี้ใช้อย่างมีสำเนียงแปลกๆ ทำให้ฟังยากขึ้นไปอีก

เจ้าหญิงโรเซ็ตต้าเดินมาจับมือชาย ‘ท่านพ่อ ท่านแม่มีเรื่องจะคุยด้วยค่ะ’

‘โรเซ่มีอะไรหรือ’ ชายหนุ่มหันขวามองเจ้าหญิงโรเซ่ร่าที่เดินมาจับมือพร้อมกับเผยให้เห็นแนวตาลันระริก ‘รู้ว่ากลัวเสียงฟ้าผ่า’

‘เปล่าค่ะ’ โรเซ่พาดศีรษะลงบนไหล่ขวาของอาเรส ‘ตอนอยู่ในชุดบินบอลมือของท่านว่าที่สามีคงผลอจับหน้าท้องของเราจนเกิดฟ้าเฮอร์บอนด์ คงต้องรีบหาบ้านเช่าดีๆ เพื่อเติมความรัก’

‘เดี๋ยวหนูจัดการให้เอง’ เสียงจริงจังของเจ้าหญิงโรเซ็ตต้า ‘จู่ๆ เธอก็สวมผ้าคลุมและชักมือขวากลับไป ‘ปล่อยมือสิ หนูจะได้ไปหาบ้านเช่าให้’

‘ไม่ต้อง’ อาเรสรีบเตือนพร้อมโอบเอวโรเซ่ ‘มีคนกำลังมา’

จู่ๆ ร่างหนึ่งก็กระโดดลงมายืนอยู่เบื้องหน้า อีกฝ่ายสวมผ้าคลุมสีขาว ปิดบังใบหน้า แต่หูยาวสีขาวสองข้างที่พ้นออกมาก็บ่งบอกว่าเป็นชาวเอลฟ์ และมีความสูงเพียง 142 เซนติเมตร หากคาดเดาจากรูปร่าง อีกฝ่ายคงจะเป็นเพียงเด็ก

“พูดภาษาเอลดิชได้ไหม” เสียงสดใสของเด็กชายชาวเอลฟ์ดังขึ้น

อาเรสตอบกลับ “ได้”

“ตามมา...เดี๋ยวข้าจะพาไปบ้านพักรับรอง” ลึนวาจาอีกฝ่ายพลันกลับหลังหัน หลังจากนั้นจึงเดินไปทางขวา เขามองตามก็เห็นทางเดินที่เว้นว่างไว้ ระหว่างบ้านสองหลัง เด็กชายเอลฟ์หันหน้ากลับมา “ไม่ต้องกลัวหรอก พวกเราชาวเกาะปิดกันลั่นเป็นมิตร”

ชายหนุ่มรู้สึกแปลกใจกับการกระทำของอีกฝ่าย ซึ่งไม่มีทีท่าว่าจะกังวลเกี่ยวกับคนนอกที่เพิ่งมาถึงในยามวิกาล แต่พอใช้เนตรธรรมชาติจึงพบว่า บนหลังคาบ้านแถบนี้มีกลุ่มเด็กในผ้าคลุมประมาณสิบเอ็ดคน แต่ละคนสูงใกล้เคียงกับเด็กชายเอลฟ์ ต่างมองลงมาทางนี้

“คงกังวลอยู่สินะ” เด็กชายเอลฟ์เดินถอยหลังกลับมา มือซ้ายเอื้อมไปจับมือขวาของอีกิโกะ ส่วนมือขวาไปจับมือซ้ายของฮารุกะ “ไปกันเถอะ...” สองสาวใช้ที่ถูกกุมมือหันมามองหน้านายท่าน เมื่อชายหนุ่มผงกศีรษะ พวกเธอจึงเดินตามไป โดยมีนัดสืบทอดตามหลัง จากนั้นเสียงของเด็กชายก็ดังขึ้น “พี่ชายกลับมาสิ”

อาเรสตามอีกฝ่ายไปในบัดดล เพียงผ่านทางเดินระหว่างบ้านไม้สองหลัง ก็เห็นพื้นถนนปูด้วยหินอ่อนอย่างดี บางส่วนมีรูปวงกลม บางส่วนมีรูปสามเหลี่ยม ส่วนบ้านไม้ชั้นในเบื้องหน้ามีป้ายไม้สีน้ำตาลอ่อนติดอยู่ตรงระเบียงชั้นสอง มีอักษรภาษาแพดิชเขียนว่า *เนืออย่างแสนสุขสันต์* ส่วนป้ายของร้านค้าด้านขวามือเขียนว่า *จำหน่ายอุปกรณ์ล่าสัตว์อันตราย*

ทว่าเด็กชายเอลฟ์ที่เดินนำกลับพาไปทางซ้าย หลังจากตามอีกฝ่ายไปเรื่อยๆ พลางมองบ้านทั้งฝั่งซ้ายและขวาจนเวลาผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมง พวกเขาก็มาถึงเขตที่พักอาศัย ซึ่งบ้านแต่ละหลังมีรั้วแบ่งอาณาเขต บางหลัง

ปลูกผักหลากหลายชนิด บางหลังเลี้ยงสัตว์ที่เหมือนไก่กว่ามีปีกสองคู่

เมื่อเดินท่ามกลางสายฝนอีกพักหนึ่ง อาเรสจึงเห็นบ้านไม้หนึ่งชั้นด้านซ้ายมือ บ้านนี้ไม่มีรั้วไม้เหมือนกับบ้านรอบข้าง แต่มีป้ายไม้ติดไว้บนผนังบ้านด้านขวามือ มีข้อความอยู่เกือบบรรทัด แต่ละบรรทัดมีหนึ่งภาษา บรรทัดบนสุดที่เป็นภาษาทารดิชเขียนว่า *สู่เขานะ* ที่แห่งนี้สามารถพักได้หนึ่งสัปดาห์ ดังนั้นอย่าลืมไปสร้างบ้านอยู่เองละ

เด็กชายเอลฟ์พาพวกเขาหยุดยืนอยู่หน้าประตูของบ้านสีขาวที่มีกันสาดไม้ซึ่งปะทะกับสายฝนเกิดเสียงดังแปะ และมีน้ำไหลรินลงมาดังซ่า ทำให้เขาเปลี่ยนไปใช้ร่างมนุษย์แทนเพราะง่ายต่อการรับฟัง ในเวลาเดียวกันนั่นเอง ผู้นำทางก็ชักมือกลับ มือซ้ายเลื่อนไปจับลูกบิดแล้วผลักประตูเข้าไป

แอ็ด!!! เสียงประตูถูกผลักเข้าไปด้านขวามือ

อากาศภายในบ้านที่ลอยออกมานั้นไม่มีกลิ่นอับชื้นใดๆ ทั้งสิ้น โดยห้องทั้งสองฝั่งมีเตียงสีขาวเรียงตั้งแต่ผนังด้านหน้าไปจนถึงผนังด้านหลัง ตรงผนังหัวเตียงทุกหนึ่งเมตรจะมีหินเรืองแสงทรงกลมฝังอยู่ นับจากด้านหน้าสุดไปด้านหลังสุดได้หกก้อน กลางบ้านมีโต๊ะอาหารสี่ขาตาล ซึ่งยาวจนเหมือนกับว่าให้คนจากเตียงด้านซ้ายและขวาแต่ละตำแหน่งมานั่งกินอาหารร่วมกัน ได้ทุกเวลา ส่วนความยาวของบ้านทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าน่าจะประมาณเจ็ดเมตร และมีพื้นที่ประมาณสี่สิบสองตารางเมตร

“อย่าออกไปไหนเด็ดขาด จนกว่าจะได้รับอนุญาตจากฝ่ายบุคคลที่กำลังจะมาหา” เสียงเฉยชาของเด็กชายเอลฟ์ซึ่งกลับหลังหันมามองหน้า แล้วโค้งศีรษะให้เล็กน้อย “ข้าขอตัวลา...” เอยจบผู้นำทางก็หันขวาเดินฝ่าสายฝนไปทันที

ตูม!!! สายลมเริ่มรุนแรงมากขึ้น ทำให้ฝนที่เคยตกลงมาตรงๆ โดนกันสาด แล้วเฉียงซ้ายสาดใส่ร่างกาย

สามพี่น้องตระกูลซากระหันหน้ามามองอาเรส ชายหนุ่มผงกศีรษะขึ้นลงให้พวกเขาเดินเข้าไปก่อน ส่วนเขาตามเข้าไปทีหลัง จากนั้นเหมยฮัวจึงใช้เท้าขวาปิดประตูให้สนิทจนเกิดเสียงดังปึงคร้งหนึ่ง พอเห็นว่าบ้านพักหลังนี้

ไม่มีหน้าต่าง เขาก็ถอนมือขวาออกจากเอวบางของโรเซ่ พร้อมปล่อยมือจากลูกสาว ส่วนอิสตรีเริ่มสับสนวุ่นวายที่คล้องคอออก แต่มือขวาของเธอยังแตะร่างของเธอ

วู้ง!!! ละอองแสงสีขาวซึ่งวิ่งจากมือของเหมยฮัวปกคลุมทั่วร่างของชายหนุ่ม ก่อนจะกระจ่ายไปสู่อิสตรีทั้งห้าและภายในบ้านหลังนี้

เมื่อละอองแสงเหล่านั้นหายไป เสื้อผ้าที่สวมก็กลับมาแห่งสนิท กลิ่นหอมอ่อนๆ ของดอกบัวทำให้ชายหนุ่มรู้สึกผ่อนคลาย จากนั้นอิสตรีทั้งสามที่ยืนอยู่ด้านหน้าจึงกลับหลังหันมาองหน้าเขา

“เถียนยาท่าน นายหญิงทั้งสอง และคุณหนูพักผ่อนคะ” เสียงอ่อนหวานของสามสาวใช้ตระกูลซากระ

“ฉันหนูขอตัวนอนก่อนนะ หาว” โรสซึ่งอยู่ด้านซ้ายมือยกมือขวาขึ้นมาปิดปาก พลางเดินไปนั่งอยู่บนเตียงด้านซ้ายโดยพลัน เสื้อผ้าของเธอเปลี่ยนเป็นชุดยูคาตะสั้นสีชมพู หญิงสาวเคลื่อนไหวขึ้นไปจนถึงหัวเตียง ผ้าคลุมทองผืนหนึ่งปรากฏขึ้นมาคลุมร่าง “ท่านพ่อห้ามลืมนุ่แลท่านแม่เด็ดขาดเลยนะ”

เขาได้แต่ผงกศีรษะขึ้นลง แต่ก็ยังไม่กล้าทำเรื่องแบบนั้นต่อหน้าอิสตรีทั้งห้า ทว่าเจ้าหญิงโรเซ่กลับเดินจากด้านขวามายืนอยู่เบื้องหน้า มือซ้ายของเธอเลื่อนไปหยิบสร้อยสีขาวออกมา ชายหนุ่มเห็นโลงศพสีขาวซึ่งห้อยอยู่ก็ต้องฉีกยิ้มยินดีกับห้องขนาดจิ๋วอันนั้น

จากนั้นสามพี่น้องตระกูลซากระจึงดันโต๊ะอาหารให้ชิดกับผนังห้องในเวลาเดียวกันกับที่โรเซ่หนึ่งยองๆ วางของในมือซ้ายลงบนพื้นที่ว่างเปล่า เพียงแสงสีเงินจากมือซ้ายของเธอครอบคลุมทั่วทั้งสร้อยและโลงศพ สร้อยพลันแตกสลายไปที่ละนิด ส่วนโลงศพขยายขนาดขึ้น พอมันกลับไปมีขนาดเท่าเดิมแสงสีเงินก็มลายหายไปจนหมดสิ้น โดยหัวโลงศพชี้ไปทางผนังห้อง และท้ายโลงศพชี้ไปยังทางเข้าออก

“นัดสีมิ อากิโกะ ฮารุกะ ไปพักผ่อนซะ” เสียงจริงจังของเหมยฮัว

“คะ นายหญิง” เสียงขานรับของสามพี่น้องตระกูลซากระที่เดินไปนอนอยู่บนเตียงฝั่งขวา ทั้งสามเปลี่ยนไปสวมชุดยูคาตะสั้นสีฟ้า แล้วนำ

ผ้าคลุมฟ้าห่มร่างอย่างฉับไว “ราตรีสวัสดิ์นะคะนายท่าน”

โรเซเดินไปนั่งอยู่ด้านซ้ายมือของลูกสาว ก่อนจะใช้มือขวาลูบศีรษะอย่างเอ็นดู ในเวลาเดียวกันนั่นเอง เหมยฮัวก็เดินมาคล้องแขนซ้ายของเขา แล้วเข้าไปในโรงศพอย่างฉับพลัน ก่อนที่ฝาโรงศพจะปิดลง ชายหนุ่มมองฟาเออร์บอนด์ซึ่งเชื่อมระหว่างมือขวากับหน้าท้องของเจ้าหญิงโรเซว่า

กึก!!! ฝาโรงศพปิดลงจนสนิท

เจ้าหญิงโรเซว่าเพียงลูบศีรษะของลูกสาวพลางคิดถึงเรื่องราวที่ผ่านมา ตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้เจอบุรุษผู้นั้นจนถึงตอนนี้ การผจญภัยแต่ละครั้งล้วนเสี่ยงตาย แต่เธอกลับมีความสุขที่ได้ใกล้ชิดกับอีกฝ่าย ถึงแม้จะไม่รู้ว่าปลายทางเป็นเช่นใด ทว่าก็จะขอติดตามไปจนกว่าเขาจะไม่ต้องการเธอ

ยามคิดถึงเรื่องนี้ ฝาโรงศพพลันเลื่อนเปิดออก เผยให้เห็นพี่สาวที่เคลื่อนมานั่งอยู่ด้านข้าง ส่วนบุรุษหนุ่มในโรงศพนั้นหลับใหลเรียบร้อยแล้ว

“เฮลเซาเห่รื่อยมาทั้งวันจึงหลับเร็วกว่าปกติ” มือขวาของเหมยฮัวดันหลังของเธอไปข้างหน้า “ไปสิ...คือนี่เป็นตาของน้องที่ต้องนอนค้างนะ”

“คะ” โรเซขานรับพลางเข้าไปสวมกอดบุรุษหนุ่มในโรงศพ และปิดฝาโรงด้วยมือซ้าย เพียงเห็นใบหน้ายามหลับใหลของอีกฝ่ายก็ต้องคลี่ยิ้ม “ท่านว่าที่สามียามหลับช่างน่ารักจริงๆ อีๆ”

ชายหนุ่มผู้หลับใหลจนเต็มอ้อมลิ้มตาตื่นขึ้นมาก็เห็นเจ้าหญิง
โรเซร้านอนตะแคงซ้ายหันหลังมาให้ ร่างบางที่สวมชุดยูกาตะสั้นสีชมพูกำลังสั้นไหว มีเสียงร้องไห้แผ่วเบา

‘เกิดอะไรขึ้นหรือ’ อาเรสถามผ่านสโตนลิงก์ พลางใช้สองมือพลิกร่างของเธอมาบนตะแคงขวา เห็นโรเซหยันตาแดงก่ำ มีคราบน้ำตาเประเฉไ่นทั่วทั้งใบหน้า ‘ผมทำอะไรให้ไม่พอใจหรือเปล่า’

‘เปล่าค่ะ...แต่เราฝันร้ายถึงมันอีกแล้ว’ อิสตรีผมสีชมพูเริ่มร้องไห้หนักขึ้น มือซ้ายของเธอเลื่อนมาจับแก้มขวาของเขา ‘เราพยายามจะลืมเรื่องพวกนั้นให้หมด...แต่มันไม่ง่ายเลยที่จะลืม’ ร่างกายของเธอเริ่มสั่นเทาหนักขึ้นเหมือน

ช่วงแรกๆ ที่สัมผัสเขา ‘เราขอโทษ...ที่ไม่สามารถจัดฝันร้ายเหล่านั้นได้เสียที’

ชายหนุ่มครุ่นคิดถึงคำพูดของน้าคาร์ลที่ใช้ปลอบใจหญิงสาวในสถานการณ์แบบนี้ ‘ผมขออภัยล่ะ...โรเซ่อย่าลืมเรื่องพวกนั้นเลยนะ’ เมื่อร่างบางมองมาด้วยแวตาทองน จึงได้เวลาพูดถึงสิ่งดีๆ ที่เธอได้รับและไม่อยากสูญเสียมันไปตลอดกาล ‘เพราะยิ่งโรเซ่อยากลืมเลือนเรื่องพวกนั้นมากเท่าไร โรเซ่ก็จะต้องเจ็บทุกครั้งที่เห็นหน้าโรสไม่ใช่หรือ’

‘ไม่ละ’ เสียงว่าอุ่นใจของอิสตรีผมสีชมพูที่หลุบตาลง ‘ถึงพักหลังๆ มานี้จะมีแบบนี้บ้าง แต่เรา...เรา...เรารักลูกจริงๆ นะคะ...เราไม่รังเกียจเธอเลยแม้แต่นิดเดียว’

‘ผมรู้’ ชายหนุ่มสวมกอดร่างบาง มือขวาเคลื่อนขึ้นไปลูบศีรษะของอีกฝ่าย

“ฮือๆๆ” เสียงร้องไห้ของเจ้าหญิงโรเซ่ว่า ‘ทำยังไงดี...เราไม่ได้อยากคิดแบบนี้กับลูกเลยสักนิด...แต่มันก็ผุดขึ้นมาในใจ’

‘น้าคาร์ล...ผมคงได้เวลาพูดสิ่งนั้นแล้วสินะ’ อาเรสสูดลมหายใจเข้าออกเล็กน้อยก่อนจะเอ่ย ‘ผมเข้าใจผิดเอง’

‘เข้าใจผิด...’ เสียงมีนังของโรเซ่ ‘แต่พักนี้เรารู้สึกแบบนี้จริงๆ นะคะ ความรู้สึกที่ทำให้เห็นหน้าลูกสาวแล้วเผลอหลบตาทุกครั้ง’

‘นั่นยังเป็นเครื่องยืนยันว่าผมเข้าใจผิด’

‘นั่นความรู้สึกนี้คืออะไรกันล่ะคะ’ เสียงใคร่รู้ของอิสตรีผมสีชมพู

‘เพราะโรเซ่รักลูกมากๆ จึงเผลอทำแบบนี้’

‘ถ้าเรารักลูกมากๆ แล้วจะหลบตาลูกทำไมล่ะคะ’ เสียงแปลกใจของโรเซ่

‘ยิ่งเรารักและห่วงใยใครมากๆ เราก็จะเริ่มรู้สึกอยากให้คนคนนั้นได้ดีกว่าที่เป็นอยู่...บางคนอาจดูต่ำ บางคนก็อาจลงไม้ลงมือ’ เขาเลื่อนหน้าผากไปแนบชิดกับหน้าผากของหญิงสาว ‘โรเซ่เคยทำแบบนี้กับโรสบ้างไหม’

‘ไม่เคยเลยล่ะ...เพราะเราอยากเลี้ยงลูกแบบสบายๆ ให้ลูกได้เรียนรู้และเข้าใจเรื่องราวต่างๆ ด้วยตัวเอง’ เสียงที่เต็มไปด้วยความอ่อนโยนของ

เจ้าหญิงโรเซ่ร่าซึ่งยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ก่อนจะหุบยิ้มลงแล้วพูด ‘แต่เคยได้ยิน
แม่บางคนดูตัวลูกที่ไม่ได้ตั้งใจ...แปลว่าเรากำลังเป็นแบบพวกเขาเหล่านั้นอยู่
หรือคะ’

‘ใช่’ ชายหนุ่มตอบหัวนึ้น

‘ไม่นะ...เราสัญญากับตัวเองแล้วว่าจะไม่ทำแบบนั้นกับลูกเด็ดขาด’

เสียงเคร่งเครียดของโรเซ่

อาเรสต้องยิ้มนิดๆ กับสถานการณ์ที่กำลังดีขึ้น เหมือนตอนที่น้ำคาร์ล
ช่วยเหลือเพื่อนสาวคนหนึ่ง นี่จึงเป็นช่วงสุดท้ายที่เขาจะต้องเริ่มพูดเฉพาะ
ประโยคสำคัญ

‘แต่สิ่งนี้ก็เป็นเรื่องยืนยันไม่ใช่หรือว่าโรเซ่รักลูกจริงๆ’

‘จริงด้วย...’ เจ้าหญิงโรเซ่ร่ายิ้มละไมก่อนจะหุบยิ้ม ‘แต่เราจะทำยังไงดี

อาการพลอยหลับตา...เรากลัวลูกสาวจะสังเกตเห็น’

‘ผมว่าเห็นไปนานแล้วละ’ ชายหนุ่มมั่นใจในความเฉลียวฉลาดของ
โรส ‘วิธีก็ง่ายๆ พอจะหลับตาเมื่อไหร่ โรเซ่ก็เข้าไปสวมกอดโรส เพื่อไม่ให้
ลูกสังเกตเห็นความผิดปกตินี้สิ’

‘จริงด้วย’ เสียงยินดีของโรเซ่ ‘แต่ถ้าทำบ่อยๆ จนโดนจับได้ล่ะคะ’

‘โรเซ่ก็ทำอย่างอื่นบ้างสิ’ ชายหนุ่มเริ่มยกตัวอย่างแบบน้ำคาร์ล
‘นอกจากกอดก็ยังมิดึงแก้มลูกเล่น จูบแก้ม จูบศีรษะ คล้องแขน และอื่นๆ
อีกมากมายที่แม่ทำให้ลูกสาวได้’

‘ท่านว่าที่สามี่ช่างฉลาดจริงๆ’ ร่างกายของโรเซ่หยุดสั่นเทาจากความ
กลัว ‘สักวันเราจะต้องมองหน้าลูกสาวโดยไม่เกิดอาการแบบนี้อีกให้ได้...แต่
เราคนเดียวคงผ่านมันไปไม่ได้...ท่านว่าที่สามี่ต้องช่วยเราด้วยนะคะ’

‘แน่นอน เพราะโรสก็เป็นลูกสาวของผมเหมือนกัน’ จู่ๆ ร่างบางก็หลับตา
แล้วเลื่อนริมฝีปากเข้ามาประคบ ชายหนุ่มเพียงคิดว่า ‘เหมยฮัว...ผมทำเต็มที่
แล้วนะ’

ฮั้วฮั้วซึ่งหลับไหลมาตลอดพลันลืมตามองเพดานไม้ เธอหันซ้าย
 ทว่าเห็นแต่ผนังบ้าน ‘เอ๊ะ!!! ทำไมเรามาอยู่ตรงนี้ล่ะ’ ขณะกำลังจะขยับแขน
 ขวาทะลุพนักพรมว่ามีบางสิ่งกีดขวางอยู่ พอหันไปจึงเห็นเจ้าหญิงโรเซ็ตต้า ‘ทำไม
 ถึงนอนกอดเราล่ะ มิใช่นอนห่างจากเราหน่อยหนึ่งหรือ’

หญิงสาวมองจุดที่ตนเคยนอน ก็เห็นว่าเพดานบริเวณนั้นมีน้ำไหลซึม
 ลงมาสีขาวดส่าย จึงมั่นใจว่าโรคคงพาเธอมานอนหลับอยู่ตรงนี้ เมื่อหันหน้า
 กลับไปมองเพดาน เธอก็เห็นตรรกธรรมชาติ จึงเห็นว่านัตลิมซึ่งนอนอยู่ฝั่งตรงข้าม
 ถัดไปเป็นอาทิโกะ ตามด้วยฮารุกะ ต่างนอนหงายหน้าตามปกติ และไม่มีที่ท่า
 ว่าจะตื่นขึ้น

‘แม่หลับไปนานขนาดไหนหรือ’ ฮั้วฮั้วไม่แน่ใจว่านี่คือเวลาใด

“หา!” เสียงนั้นดังขึ้นจากด้านขวา “อรุณสวัสดิ์ค่ะท่านแม่ฮั้ว” แก้ม
 ขาวพาลันรู้สึกถึงริมฝีปากที่เคลื่อนไหวเข้ามาประทับแล้วถอยกลับไป “เมื่อคืนหนู
 ถีอวิสาสะพามาอนตรงนี้...คงไม่โกรธนะคะ”

“ขอบใจจ้ะ” เหมยฮั้วตอบกลับ

“ฮั้วฮั้ว...โรส” เสียงอ่อนโยนของบุรุษดังขึ้นจากปลายเท้า “อรุณ-
 สวัสดิ์”

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ” ฮั้วฮั้วหันหน้าไปทางบุรุษหนุ่มซึ่งอยู่ในชุดที่เธอตัดให้
 และสวมหน้ากากแฟนธอมสีดำ “โรเซ็ลละคะ”

“เพิ่งจะนอนหลับไปเมื่อครู” ชายหนุ่มตอบพร้อมแก้มแดงระเรื่อ

“แบบนั้น...เราไปนอนกอดท่านแม่เล่นดีกว่า” ลึนวาจา เจ้าหญิงโรเซ็ตต้า
 ก็ทะยานร่างไปพร้อมกับผ้าคลุมทอง หญิงสาวทะลุผ่านผาโลงศพ แต่ก่อนที่
 ศีรษะจะลงไปเธอก็เอ่ย “อรุณสวัสดิ์ค่ะท่านพ่อ...อ้อ! ถึงเวลารับประทานอาหาร
 มาตามเราด้วยนะคะ”

ฮั้วฮั้วหันกลับไปมองบุรุษหนุ่มซึ่งกำลังเคลื่อนมานั่งอยู่ด้านซ้ายมือของ
 เธอ หญิงสาวขยับมือซ้าย เลื่อนผ้าคลุมชมพูซึ่งถูกใช้แทนผ้าห่มไปคลุมร่าง
 ของอีกฝ่าย เพียงเขาเข้ามาอยู่ภายใต้ผ้าผืนเดียวกัน เธอก็เอียงศีรษะไปหนุน
 ไหล่ขวาของเขา ก่อนจะเอ่ยถาม

‘น้องสาวเป็นยังงี้บ้าง’

อาเรสแถมร้อนผ่าว ไม่รู้ว่าจะเริ่มจากเรื่องใดก่อน แต่ท้ายสุดก็ตัดสินใจเล่าตั้งแต่เริ่มแรก ‘เมื่อคืนตอนตื่นมา...’ เพียงเขาเล่าจบก็เอ่ยถาม ‘ฮั้วฮั้วคิดว่าเราจะได้ขึ้นใหม่’

‘อ้อ เดียวเอสก็รู้เอง’ เสียงหวานใสของเหมยฮั้ว เธอสวมกอดเขาแน่นขึ้น ‘ขอบคุณที่ช่วยทำให้น้องสาวรู้สึกดีขึ้นนะคะ’

‘อืม!!!’ ชายหนุ่มตอบก่อนจะถามสิ่งที่หนักใจ ‘ถ้าพวกเราออกไปจากที่นี่ไม่ได้...สภาพตระกูลของฮั้วฮั้วกับลูก...’ ความกังวลเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ‘มีทางเป็นไปได้ใหม่ว่า...พวกเซลฟ์จะตามมาถูกทาง และพาผู้นำตระกูลถึงมาด้วย’

‘นั่นสินะ’ เสียงครุ่นคิดของอิสตรีผมสีม่วง เธอตั้งศีรษะแล้วเงยหน้ามองเพดาน ก่อนจะเอ่ย ‘มาไม่ถูกแน่นอน...ลองคิดคำว่าปาร์ตี้สิคะ’

ชายหนุ่มทำตามอย่างที่อีกฝ่ายบอก จึงพบว่าเฟรนด์ลิต์ห้าเส้นที่หมุนวนไปมามีเพียงสี่เส้นที่ยังทำงานได้ตามปกติคือ สามเส้นซึ่งตรงไปหาพี่น้องตระกูลซากระ กับหนึ่งเส้นที่ตรงไปหาฮั้วฮั้ว ความรู้สึกกลัดกลุ้มจึงเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัวเนื่องจากกังวลว่าพวกเซลฟ์และพี่ใหญ่จะออกตามหาตนอย่างมูทะลุจนถึงแก่ชีวิต หากสิ่งนั้นเกิดขึ้น ย่อมเป็นความผิดของเขาไปโดยปริยาย

‘อย่ากังวลสิ...’ อิสตรีผมสีม่วงเลื่อนริมฝีปากมาจูบแก้มขวา ‘เอสต้องเชื่อมั่นในตัวเองเข้าไว้ ขนาดบลัดดีฟอเรสต์ในฤดูหนาวใหญ่พวกเราแย่งรอดมาได้’ เธอเผลอปากออกพลางเลื่อนสองมือมาจับแก้มของเขาให้หันไปมองหน้า พอสายตาประสานกัน หญิงสาวค่อยกล่าว ‘เอสคิดว่าจะมีสิ่งใดบนทาร์ชหยุดตัวเองได้อีกหรือ’

ก๊อก!!! เสียงเคาะประตูดังขึ้นโดยที่เขาไม่ทันตอบหญิงสาว

“ตื่นหรือยัง” เสียงเข้มของบุรุษดังมาจากอีกฟากหนึ่งของประตู มันเป็นเสียงที่ยิ่งใหญ่และเปี่ยมไปด้วยพลัง “ถ้ายัง ข้าจะได้มาใหม่วันพรุ่งนี้”

“ตื่นแล้วค่ะ” เหมยฮั้วขานรับ

เธอชักมือกลับ แล้วเปลี่ยนกลับไปอยู่ในชุดกิโมโนสีชมพู หญิงสาวเขยิบ

ลงจากเตียง กระโดดไปยืนอยู่หน้าประตู ก่อนจะหันมาหาเขาพลางกวักมือชาว
ชายหนุ่มที่เพิ่งเข้าใจจึงใช้มือซ้ายจับผ้าคลุมชมพูซึ่งคลุมร่างของตนอยู่ ก่อนจะ
กระโดดไปยืนอยู่ด้านขวามือของเธอ พอสองเท้าเหยียบลงบนพื้นค่อยยื่นมือซ้าย
ไปให้ หญิงสาวเลื่อนมือขวามาจับชายผ้าคลุม แล้วสะบัดเก็บมันลงไปในห้องเก็บ
ของอย่างรวดเร็ว

ในเวลาเดียวกันนั่นเอง นัตสึมิที่เพิ่งตื่นนอนเดินมายืนอยู่ด้านซ้ายของ
เหมยฮั่ว ตามด้วยอาากิโกะ และฮารุกะ สามสาวสวมเพียงชุดยูกาตะสีฟ้า
ที่ดูหลุดลุ่ยจนเขาแค้นร้อนผ่าว รีบหันไปทางขวามือ ใช้เนตรธรรมชาติดม
รอบด้าน

“ข้าเข้าไปนะ” เสียงจริงจังของบุรุษเบื้องนอก

“รอเดี๋ยวนะคะ” อีสตริမ်มสีม่วงหันไปทางซ้าย เธอเลื่อนมือซ้ายตบ
แก้มขวาของสาวใช้คนโตเกิดเสียงดังเฉีเยะเบาๆ ก่อนจะกระซิบ “ตื่นหรือยัง...
สวมเสื้อผ้าดีๆ หน่อยสิ”

“ดิฉันสวมดีแล้วนะคะ” สาวใช้คนโตก้มลงมองชุดของตัวเอง มือขวา
พลันเลื่อนมาปิดหน้าอก ส่วนมือซ้ายเลื่อนลงไปปิดเบ้องล่าง “ว้าย!!!”

เสื้อผ้าของเธอเริ่มเปลี่ยนรูปทรงไป หากเขาจำไม่ผิด มันคือชุดกิโมโน
สีฟ้า จากนั้นอีสตริမ်มสีดาก็ก็นำไปใช้มือซ้ายตบแก้มขวาของอาากิโกะเกิดเสียง
ดังเฉีเยะ หลังจากนั้นก็พูดแบบเดียวกับเหมยฮั่ว โดยน้องสาวตอบได้ด้วย
ประโยคใกล้เคียงกัน ทว่าสุดท้ายพอก้มมองเสื้อผ้าก็ร้องว้าย แล้วส่งสัญญาณ
แบบเดียวกันต่อจนหยุดลงที่ฮารุกะ

‘พวกเราไม่ต้องเรียกโรเซ่กับโรสหรือ’ ชายหนุ่มถาม

‘ปล่อยให้พวกเธออยู่กันสองต่อสองเถอะ โรสไม่เคยทำอะไรที่ไร้ค่า’
ฮั่วฮั่วกุมมือซ้ายของเขาแน่น ‘ลูกสาวคนนั้นคงกำลังหาทางปลอมแม่อยู่ ดิฉัน
ไม่ได้หมายความว่าเอสไร้ความสามารถนะ’ อีสตริမ်มสีม่วงมีท่าทางร่อนรน
‘ดิฉันแค่ต้องการบอกว่า บางเรื่องมีเพียงผู้หญิงด้วยกันเท่านั้นถึงจะพูดได้’

“จะให้ข้าเข้าไปได้หรือยัง” เสียงเบื้อน่ายของบุรุษด้านนอก

เหมยฮั่วเลื่อนมือขวาไปจับลูกบิด หมุนเล็กน้อย ก่อนจะดึงประตูเข้ามา

ทางซ้ายมือ ชายหนุ่มต้องอึ้งในสิ่งที่เห็น เพราะฝ่ายบุคคลกลับเป็นเพียงแพร์
ชายตัวน้อยสวมชุดคลุมสีทอง ซึ่งบินอยู่ในระดับสายตาของเขา มือขวาของ
อีกฝ่ายเกาะศีรษะที่มีผมสีเขียว นัยน์ตาสีเขียวบ่งบอกว่ากำลังเบื่อได้ที

“ขอโทษที่ชักช้านะคะ” ฮั้วฮั้วโค้งศีรษะด้วยท่วงท่างดงาม

“ไม่เป็นไร” แพร์ชายคนนั้นตอบกลับมา “งานของข้าแป๊บๆ ก็เสร็จ
แล้ว”

ทันใดนั้นในมือซ้ายของฝ่ายบุคคลก็ปรากฏศิลาจารึกสีเหลี่ยมสีขาว
กว้างสองฟุต ยาวหนึ่งฟุต ลอยมาหยุดอยู่เบื้องหน้าของอิสตรีผมสีม่วง ชายหนุ่ม
เห็นอักษรภาษาเอลดิซสลักไว้ในตาราง จึงลองกวาดตาจากบนลงล่างเที่ยวหนึ่ง

ชั้น	ความสมดุระดับ	ตั้งแต่	แต่น้อยกว่า
1	ผู้พิชิต	100,000 	-
2	ผู้พิชิตทะเล	75,000 	100,000
3	สมมติเทพ	50,000 	75,000
4	ผู้สร้างตำนาน	40,000 	50,000
5	จักรพรรดิ	30,000 	40,000
6	ราชา	25,000 	30,000
7	ผู้สำเร็จราชการ	20,000 	25,000
8	เจ้าพระยา	17,500 	20,000
9	ผู้พิพากษา	15,000 	17,500
10	ผู้กล้าที่แท้จริง	13,500 	15,000
11	แม่ทัพไร้พ่าย	12,000 	13,500
12	ผู้ตรวจการ	10,500 	12,000
13	แม่ทัพองครักษ์	9,500 	10,500
14	เจ้าเมือง	8,500 	9,500

ชั้น	ความสมดุลงระดับ	ตั้งแต่	แต่น้อยกว่า
15	แม่ทัพเมืองหลวง	7,500 	8,500
16	รองเจ้าเมือง	6,500 	7,500
17	แม่ทัพน้อย	6,000 	6,500
18	ผู้ลงทัณฑ์	5,500 	6,000
19	นายอำเภอ	5,000 	5,500
20	รองแม่ทัพ	4,500 	5,000
21	หัวหน้ามือปราบ	4,000 	4,500
22	ผู้ช่วยเจ้าเมือง	3,500 	4,000
23	นายกong	3,000 	3,500
24	มือปราบ	2,500 	3,000
25	ผู้ช่วยเจ้าเมืองฝึกหัด	2,000 	2,500
26	นายกongฝึกหัด	1,500 	2,000
27	มือปราบฝึกหัด	1,000 	1,500
28	ผู้กล้าเลื่องชื่อ	500 	1,000
29	ผู้กล้า	300 	500
30	ผู้กล้าฝึกหัด	150 	300
31	สุดยอดฝีมือ	80 	150
32	ผู้สำเร็จวิชา	40 	80
33	จอมพราน	20 	40
34	นักผจญภัย	10 	20
35	นักรบ	5 	10
36	นักสู้หน้าใหม่	1 	5
37	ผู้เลือกเส้นทาง	50 	1

ชั้น	ความสมมูลระดับ	ตั้งแต่	แต่น้อยกว่า
38	นายพราน	10 	50
39	นักเดินทาง	1 	10
40	ชาวบ้าน	1 	1

อาเรสพบว่ามันเป็นเพียงตารางบันทึกค่าพลังสมมูลกับชื่อระดับเท่านั้นของพวกนี้เคยอ่านมาแล้วจากบันทึกห้องข้อมูลตอนอยู่ในมิติปิดกัน พอมองหน้าของแฟรี่ชายคนนั้น มือขวาของอีกฝ่ายก็มีศิลาสีดำทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสซึ่งแต่ละด้านมีความยาวหนึ่งฟุตปรากฏขึ้นมา แล้วลอยมาที่เบื้องหน้าของเขาอย่างเชื่องช้า

“รีบสัมผัสซะสิ...จะได้รู้ว่าพวกเจ้าทำงานอะไรได้บ้าง” เสียงเบื่อน่ายของแฟรี่ชาย ในขณะที่ชายหนุ่มสงสัยเกี่ยวกับเรื่องงาน อีกฝ่ายก็ร้องขึ้น “อ้อ! ข้ายังไม่ได้บอกสินะว่าเจ้าจะต้องทำงานเพื่อส่วนรวมด้วย”

“ทำงานเพื่อส่วนรวมคืออะไร” ชายหนุ่มรู้สึกสนใจ

“อธิบายคงจะยุ่งยาก...แต่ก็เอาเถอะ” แฟรี่ชายบินมานั่งลงบนศิลาจารึกสีขาวเบื้องหน้าเหยยฮั่ว หลังจากนั้นจึงรีบบูต “งานเพื่อส่วนรวมแบ่งออกเป็นสามอย่างคือ งานประจำวัน งานประจำเดือน และงานประจำปี”

“พวกเราต้องเข้าร่วมงานไหนบ้าง” นัตสึมิเอ่ยถาม

“ทั้งสามงานเลย...” แฟรี่ชายตอบ

มือซ้ายของอีกฝ่ายปรากฏกล็องยาสูบไม้สีส้มสวยงาม เพียงเลื่อนนิ้วหัวแม่มือและนิ้วกลางไปที่ปลายท่อ และตีดนิ้วเบาๆ ก็เกิดประกายไฟ มันสูบอยู่พักหนึ่งก่อนจะพ่นควันออกมาเป็นวงกลมสามชั้น

“ทุกวันจะมีสัตว์อันตรายออกมาจากปากกลางเกาะ...นั่นคืองานประจำวัน” แฟรี่ชายเริ่มสูบอีกครั้ง ก่อนจะพ่นควันแล้วพูด “ทุกวันสุดท้ายของเดือนจะมีสัตว์อันตรายระดับราชาบุกมา...นั่นคืองานประจำเดือน” อีกฝ่ายเก็บกล็องยาสูบ “ทุกวันสุดท้ายของปีจะมีสัตว์อันตรายซึ่งทั้งหมดมีเก้าชีวิต